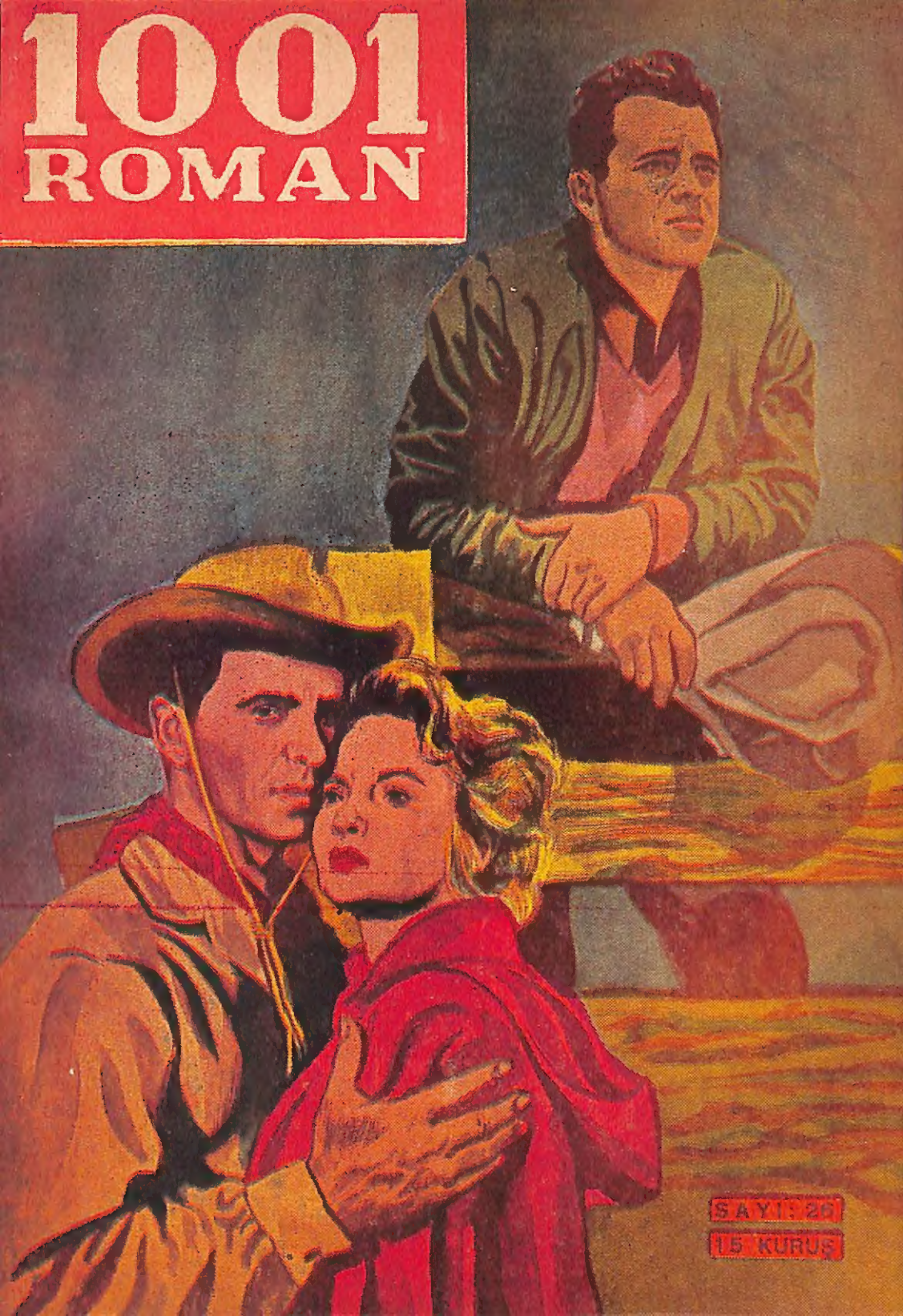

1001 ROMAN

SAYI 26

15 KURUŞ

1001 ROMAN

SAHİBİ VE NESRİYATI
FİLEN İDARE EDEN:

TAHSİN DEMİRAY

YAZI VE TEKNİK
İŞLERİ SEKRETERİ:

SEDAT AKPINAR

Her Hafta Pazartesi Günü
Çıkarılır Gençlik Mecmuası

ABONESİ:

Altı aylığı 26 sayı 390 kuruş,
Yıllığı 52 sayı 780 kuruş.

ADRES:

Ankara Cad. No. 36 — İstanbul
Telefon: 23744

Çıkaran: TÜRKİYE YAYINEVİ
Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEYİ

İÇİNDEKİLER:

SİNEMA AKTÜALİTESİ

Haberler

CANAVAR DOKTOR

Roman

MUMYANIN SIRRI

Hikâye

KATİL KİM?

Bilmeceli Hikâye

WALLACE BEERY

Portre

POSTA SOYGUNCULARI

Film Hikâyesi

RADYOLU POLİSLER

Resimli Roman

DUA TEKERLEĞİ

Hikâye

(Kapağıtaki resim: Film hi-
kâyemize aittir.)

21 Ekim 1946

SİNEMA Aktüalitesi

CİNAYET İSLEDİ

Joan Crawford, son çevirdiği «Mildred Pierce» isimli filmde rol icabı bir cinayet işlemektedir. Bu eserdeki canlandırdığı rolle sevimli yıldız 1945 Akademi Mükâfatını kazanmıştır.

AMİRAL HALSEY

Myrna Loy'la prodüktör Gene Markey'in evlenmelerinde hazır gulunan meşhur Pasifik amirali Halsey, bir türlü Hollywood'tan ayrılamamaktadır.

BİR ÇİFTLİK SAHİBİ

Buz üstünde kayak kaymakta Sonja Henie'den sonra gelen Vera Hruba Ralston'la birlikte «Dakota» isimli bir kovboy filmi çeviren John Wayne'in San Fernando vadisinde tam bin ahırılık büyük ve modern bir çiftliği vardır.

YENİ BİR KLÜP

Jon Hall ve karısı şarkıcı Frances Langford dokuzyüz bin lira sarfederek Santa Monica'da muazzam denilebilecek bir bina yaptırmışlardır. Evin gayet büyük bir uçak meydanıyla yüzelli tane hususi uçak alabilecek bir hangarı vardır. Ayrıca bir lokantası, bir dans salonu ve bir de yüzme havuzu vardır. Karı koca «Clover Leaf Flying Country Club» adını verdikleri bu yerden çok para kazanacaklarını ümit ediyorlar. Klübün şimdiden yüzü geçen zengin üyesi vardır.

BEREKET VERSİN

«Sen Gideli» filminde tanıdığımız güzel yıldız Jennifer Jones'in Beverly Hills'deki evine üç defa hırsız girmiş fakat bir şey çalamadan kaçmıştır.

YENİ BİR FİLM

«Onbaşı Hargrove» filminde başrolü oynayan Robert Walker askerlik hakkında bilgi edinmek üzere San Diego Harbiye ve Bahriye Akademisini sık sık ziyaret etmiştir. Aynı filmin rejisörlüğünü yapan Richard Thorpe başta Pendelton askeri kampı olmak üzere altı tane kampı ziyaret ederek hepsinde birkaç gün kalıp tetkiklerde bulunmuştur.

CANAVAR DOKTOR

CEVİREN-

Solelli

Tabancayı tutan elimin müthiş surette titrediğini hissediyordum. Gelen tehlike yavaş yavaş yaklaşıyordu. Kaç saniye geçti bilmiyorum. Kapının dışında bir kıpırdanma hissettim. Paniğe tutulmuş vahşi bir hayvan gibi avazım çıktığı kadar bağırdım:

— Kim var orada?.. Cevap ver yoksa ateş edeceğim!..

Ürkek bir kadın sesi:

— Sakın ha ateş etme!.. diye haykırdı. Seninle konuşmak istiyorum. Sana söyleyeceklerim var!

Kapı ardına kadar açıldı. İçeriye uzun siyah bir mantoya bürünmüş olduğu halde Fu-Man-Çu'nun esiresi olan genç kız girdi. Silâhı tutan elim yanıma düştü. Beni iki defa korkunç ölümlerden kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye atan bu kıza ben nasıl silâh kaldırabilirdim?

Acaba niçin gelmişti?

İri esrar dolu gözlerle beni süzüyordu.

— Nasıl oldu da...

Diye söze başladım. Ne demek istediğimi anlamış olacak ki hemen sözümü keserek cevap verdi.

— Doktorda evinizin bir anahtarı vardır. İlk fırsatta kapının kilidini değiştiriniz. Yavaşça yanıma sokuldu yumuşak, zarif ellerini omuzlarıma koydu:

— Bu gece yine sizden yardım istemeğe geldim. Beni ondan kurtarınız!

Gözlerini gözlerimin içine dikti. Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Kendimden geçtiğimi hissettim. Onun sevhâr güzelliği, bir anda büyülenmiş gibi başımı döndürmüştü. Ne ya-

pacagımı şaşırmıştım. Hiç birşey düşünmüyör, hiç bir cevap veremiyordum. O anda kadın uğruna türlü felâketlere düşen, cinayetler yapan erkekler aklıma geldi. Onlara acıdım doğrusu.. Nihayet güç halle konuşabildim.

— Hükûmete haber veririm. Seni himaye ederler. İngiltere'nin göbeğinde esaret denilen birşeyin yeri olur mu hiç?

Benden bu cevabı bekliyormuş olmalı ki başını teesürle geriye attı:

— Ah, diye inledi. Siz hiç birşeyden haberdar değilsiniz. Burnunuzun ucunda doktor Fu-Man-Çu yüzlerce adam öldürüyor. Bu kabil oluyor da ben onun esiriyim dediğim zaman niçin buna imkân vermiyorsunuz. Biliyor musunuz hâlâ en büyük Avrupa şehirlerinde bile, hükûmetlerin gözleri önünde kadın ticareti yapılıyor?

— Sen yapmacık yapıyorsun. O canavar madem ki bir çok insan öldürüyor, ne diye onu ele vermiyorsun?

Ellerime yapıştı. Yalvaran bir sesle:

— O benim efendim olduğca ben birşey söyleyemem, diye inledi. Beni ondan kopar al. Kurtar beni!.. O zaman sana herşeyi söyleyebilirim. Ah ne yapayım beni anlamıyorsunuz ki!..

O sırada uzakta bir kulenin saati çalmağa başladı.

— Beni hiç bir zaman anlayamayacak ve o canavardan kurtaramıyacaksınız. Ben yine eski işkenceli hayatıma dönmeliyim. Lâkin gülmekten evvel sana bir iyilikte bul-

nayım. Bu gece derhal buradan ayrıl. Nerede kalırsan kal.. Buraya dönme sakın!.. — Fakat Neyland Smit? — Neyland Smit'den bane ne? Bu gece buraya ölüm yağacak. Duyuyor musun? Derhal buradan uzaklaş!..

Kapıya doğru yürüdü. O dadan çıkacağı sırada bir an durdu. Müteessir gözlerle bana baktı. Niçin onu kollarından yakalayıp alıkoymadığını soruyor gibiydi. Gözlerinden bir iki damla yaşın sızdığını görür gibi oldum. Birdenbire merdivenlere atıldı. Bir iki saniye sonra sokak kapısı kapandı.

Aradan iki dakika geçmişti ki sokak kapısına bir anahtar sokuldu. Biraz sonra Neyland Smit odaya girdi. Biraz evvel doktor Fu-Man-Çu'nun esiresi olan genç kızın beni görmeğe geldiğini söyledim ve konuştuğlarımızı mufassalan anlattım.

— Niçin alıkoymadın? dedi. Üç defadır elimize geçtiği halde onu kaçıırıyoruz.

— Yapamazdım Smit genç kız kendi arzusuyla beni yeni bir tehlikeden haberdar etmeğe gelmişti. Nasıl olur da onu burada cebren alıkoyabilirdim?

Neyland Smit dudaklarını bükerek mânâlı bir şekilde gülümsedi:

— Seni sevdiğini anlamadın galiba? Eğer hâlâ anlamamazlıktan geliyorsan şaşırma senin aklına. Kızcağız kendini tehlikeden tehlikeye atarak seni ölümden kurtarıyor. Sana karşı duyduğun sevgiyi bundan daha güzel nasıl ispat edebilir?

Bu bahsî kapamak için:

— Smit, dedim. Evvelce yapmış olduğu ihtarların ne kadar doğru çıktığını biliyorsunuz. Şimdi ne yapacağız?

O sırada kapının zili büyük bir gürültü ile çalmağa başladı. Smit yerinden fırlayarak aşağı koştu. Bir iki saniye sonra elinde büyücek bir paketle avdet etti:

— Veymut'tan, dedi. Kendisi tahkikata devam etmek için limanda kalmıştı. Sayet

mühim birşey bulursa gönderceğini söylemişti. Bu mum-yadan bir parçadır mutlaka.

— Ne, mumya lâhitten değil miydi?

— Hayır rıhtımda, gümrük dairesinde beklerken mumya-yı lâhitten çıkardılar. Yerine başka birisini koydular. Buna katiyetle eminim. Tetkikat neticesinde lâhidin gayet muhkem olduğu hava almaz bir şekilde yapıldığı anlaşıldı. Lâstik tıpa da lâhidin içini havalandırmak için konmuştu. Lâkin Strozza ile Kve'yi kim öldürdü? İşte henüz keşfedilemeyen nokta burası!.

— Aynı zamanda bu katil kilitli odadan nasıl kaçtı? Sonra yeşil dumanı nasıl izah edebilirsiniz?

— Yeşil dumana pek ehem-miyet vermemeliyiz Petri. Çünkü bir tek adamın sözü-ne bakarak böyle birşeyin mevcut olduğuna hükmedilyo-ruz.

Bunu söyliyerek paketi sa-ran kâğıtları açtı. Kutuyu masanın üzerine koyarak ka-

pağını açtı. İçinde pipo tütün-leri kutusunda olduğu gibi te-nekeden ayrıca ince bir ka-pak daha vardı. Üst kapağa merbut olmalıydı ki o açılın-ca bu teneke kapak da kesli-p açılmıştı.

O sırada gayri tabii birşey oldu!

Masanın üzerinde duran kutudan sarımsı yeşil bir du-man yükselmeğe başladı. Bir-denbire tehlikeyi kavradım. Kapağı doğru atılarak:

— Koş Smit, diye bağırdım. Öleceğiz koş!. Bu kutu-yu doktor Fu - Man - Çu gön-derdi!

Smit masanın üzerine e-ğilmiş, kutuyu tetkik ediyordu. Sözlerimi duyar duymaz o da dışarı fırladı. Kapağı kapıyarak yatak odama geçtik.

— Bu bir nevi zehirli gaz-dir, diye izah ettim. Tıpkı Klorin'e benzer. Lâkin ondan çok daha çabuk tesir eder. Bir, iki saniye içinde bunun dumanına maruz kalan insan kendinden geçer. Ölüm mu-hakkaktır.

— Ah Smit biz ne kadar aptalız! Şimdi anlıyorsun de-ğil mi? Lâhitten kimseler yoktu. Yalnız bu zehirli gazla dolu idi. Şayet o gün Sir Lionel odaya bir dakika geç gir-se idi de ben o lâstik tapayı koklamış olsa idim, kokusundan bu gazı tanıyacaktım. Odadaki diğer çiçeklerin ko-kusu burnumun bu kokuyu almasına mani oldu. O man-tar deliği de gazı lâhidin içi-ne doldurmak için açılmıştı. Kve'nin vazifesi Sir Lionel'in ölüp ölmediğini görmektir. Halbuki yanlış yerde, alçakta durduğu için kapının aralığından sızan zehirli gazlarla o da boğuldu!..

ÖLÜM YUVASINDA

Aklım başıma geldiği za-man kendimi yerde, müthiş acılar içinde kıvranır bul-

Masanın üzerinde duran kutudan, yeşil bir du-man yükselmeğe başladı.

Ruhumu okuyormuş gibi yemyeşil gözlerini gözlerime dikmişti...

dum. Etrafımda karanlıktan bir duvar vardı. Hiç bir şey göremiyordum. Yalnız vücudumun tutuştuğunu hissediyordum. Damarlarımda tahammül edilmez bir alev doluşuyordu. Yanıyor, mahvoluyordum. Bu ne demekti?

Olsa olsa ölümdü bu!...

Derken karlı bir kış günü donmuş bir havuzun buzlu sularına atılmış gibi vücudum ürperti. Deminki yanmağa mukabil birdenbire her tarafım soğuk bir düşün serinletici tatlılığı içinde gevşedi. Az evvelki müthiş bir azaptan eser kalmadı. Bitkin bir vaziyette ve acısız bir halde uzandım kaldım.

Zamanla yavaş yavaş kuvvetim avdet etmeğe başladı. Ayağa kalkmak istedim. Lâkin ayaklarımın altındaki halı o kadar yumuşak idi ki, ayağımı dayayıp kalkamıyordum. Denize düşmüş acemi bir yüzücü gibi çarpınıp duruyordum. Etrafımda hudutsuz ve şekilsiz simsiyah duvarlar yükseliyordu.

Niçin pencereleri göremiyordum acaba?. Korkunç bir fikir kafama saplandı: Kör mü almuştum yoksa?

Nihayet büyük bir müşkülâtla ayağa kalkabildim. Salınlarak güçlükle durabiliyordum. Ağır bir koku burunumu yaktı. Bu kloroforma benzilen tuhaf bir koku idi.

Ansızın gayet uzaktan hafif bir ışık görüldü. Gitikçe yaklaştı ve yaklaştıkça kuvvetlendi. Su dolu bir kabin içine damlatılan bir yağ damlası gibi bulunduğum yerin zifiri karanlığı içinde yayıldı.

Fakat bu benim odam değildi! Bilmediğim bir yerdi burası!. Gayet geniş bir oda içinde bulunuyordum. Bütün duvarlar ve yer muazzam ve kıymetli halılarla kaplı idi. Hiç bir tarafta kapiya, pencereye benzer bir yer görünmüyordu. Bütün hahıların üzeri yüksek sanatkarların elinden çıktığı anlaşılan ejderha resimleriyle süslenmişti. Bu korkunç şekiller içime garip bir ürperti verdi.

Gözlerim ışığa alışıkça etrafıma daha dikkatli bakıyordum. Odanın ta ilerisinde bir köşede gayet geniş bir yazı masası duruyordu. Bu masanın üzerinde de irili ufaklı ejderha heykelleri ve bunların yanında üstüste yığılmış büyük ciltli kitaplar duruyordu. Masanın arkasındaki geniş raflarda şimdiye kadar hiç bir fen adamının evinde, veya laboratuvarında görmediğim bir takım garip aletler göze çarpıyordu. Bunlara hayret içinde bakarken gözüm masanın arkasında oturan adama takıldı. Başını önüne eğmiş masanın üzerindeki bir şeylerle uğraşıyordu. Yanıbaşında duran geniş bir buhurdanlıktan mütemadiyen duman yükseliyordu.

Adam bir an meşgul olduğu şeylerden başını kaldırdı. Kanımın donduğunu hissettim. Gözlerim dört açılmış, dehşetle ona bakıyordum.

Bu Doktor Fu-Man-Çu idi!!

Bulunduğu yerden sanki bütün ruhumu okuyormuş gibi yemyeşil gözlerini gözlerimin içine dikmişti. Titriyordum. Gözlerimi onunkilerden ayırmak istedim muvaffak olmadım. Birdenbire üzerime bir kesiklik geldi. Buhurdandan çıkan ağır koku odanın içerisini doldurmuş, genzimi yakıyordu. Elimle bu duman dalgasını itmek istedim. Bir türlü elimi kaldırmaya muvaffak olamadım. Olduğum yere yıkılıverdim. Boğazım yanıyor, başım sanki bir değirmende eziliyormuş gibi ağrıyordu. Fakat bayılmamıştım. Vücudumun kıpırdamağa iktidarı olmadığı halde bir şeyler hissediyordum. Birisi sanki başımı yerden kaldırdı. Yumuşak bir yere dayadı. Bir kadın eli alnımı okşamağa başladı. Dudağıma sıcak bir şey değdi. Belki bir buseydi bu. Sonra günlerce, kilometrelerce uzak bir mesafeden geliyormuş hissini veren bir kadın sesi duydum.

— Öldürüyorsunuz zavallıyı... Oh... Anlamıyor musunuz? Öldürüyorsunuz onu! diye bağıırıyordu.

Gözlerimi açmak istedim, fakat kabil değil... Kolumu kıpırdatmağa çalıştım, imkân yok. Hissediyor, hareket edemiyordum.

Derken etrafımda yine bir şeyler oldu. Bir şişenin kırılışına benzilen bir ses duydum. Zincirler sakırdadı. Arkasından kolumda bir iğnenin acısını hissettim ve kendimi tamamen kaybettim.

★

Başım ağrıdan çatlıyordu. Lâkin biraz kendime gelmiştim. Yavaş yavaş tabii bir şekilde düşünabiliyordum. Etrafım yine zifiri karanlığa bürünmüştü. Yerimden kalkmak için kıpırdadım. Bir zincir şakırtısı duyuldu. Boynum acıdı. Elimi boğazıma götürdüm. O ne?. Boynumda kahn demirden bir tasma vardı. Ucunda uzun bir zincir sallanıyordu! Odaya zincirlemişlerdi beni!.

— Smit... Smit neredesin?

diye bağırdım.

Cevap yok. Acaba burada yalnız mıydım? O halde arkadaşımı ne yapmışlardı? Düşündükçe buraya nasıl düştüğümü anlamağa başlıyordum:

Graham Gutri isminde birisinin hayatı tehlikede idi. Onu haberdar etmek maksadile arkadaşım Smit'le oturduğu otele gitmek için yola çıkmıştık. Otelin kapısına doğru yürüdüğümüz zaman; biraz ileride, önümüzde gayet şık bir otomobilin durduğunu gördük. Bu otomobili geçip otele girdiğimizi hatırlamıyorum. Bir çok ayak sesleri işitiyorduk. Derken nereden geldiğini anılamadığım bir hücumla uğradık. Kafama ağır bir şeyle vurdular. Ondan sonrasını bilmiyorum. Gözlerimi açtığım zaman bu odada çırpınıyordum.

Fakat arkadaşım ne olmuştu?

Karanlıkta el yordamile etrafı araştırmaya başladım. Parmaklarım yumuşak bir şeye dokundu. Bu bir insan vücudu idi! Ellerimle vücudun boynunu buldum. Onu da benim gibi zincirlemişlerdi!

Ellerimin teması altında vücudun kıpırdadığını hissettim.

— Smit, diye bağıarak onun vücudunu sarsmaya başladım.

Acaba ölmüş mü idi? Ka-

bil değildi bu... Onun kıpırdadığını hissetmiştim. Belki baygındı. O da benim gibi kimbilir neler çekmişti!

Smit, titrek bir sesle mırıldanmaya başladı. Kelimeler kesik heceler hâlinde ağzından dökülüyordu:

— Başıma... Kum torbası... vurdular.. neredesin Petri?. Ne oldu bize?

Ellerimi tutmuş, ayağa kalkmaya çalışıyordu.

— Buradayım dostum üzümle. Vakıa deliğe tıktılar bizi ama, hiç olmazsa yaşadığımızı şükredelim.

Bir anlık sükût. Tekrar Smit konuştu:

— Petri, seni bu işe ben soktum. Allah beni affetsin. Gülümsemeğe çalışarak onu teskin ettim:

— Mânasız şeyler söyleme Smit. Ben çocuk değilim! Beni bu işe sürüklemek ne demek? Ben de bir erkek değil miyim? Bırak şimdi bunları da içinde bulunduğumuz vaziyeti düşünelim.

— Bizi otelin önünde kum torbalarile tepelediler Petri. Düşündükçe aklım almıyor. Gündüzün Londra'nın en kalabalık caddelerinden birinde, bunu nasıl yaptılar? Bu ne büyük cesaret? Sonra bizi otomobile atıp hemen buraya getirdiler.

— Pekî, acaba ne diye öldürmediler?

— Anlatamam ki Petri. Eğer sen de benim gibi Çin'de bulunmuş, benim gördüklerimi görmüş olsaydın...

Sözünü bitiremedi. Dışardan ayak sesleri işitiyorduk. Uzaktan gittikçe yaklaşan

bir ışık göründü. Elinde bir fener taşıyan bir adam bize doğru yaklaşıyordu. Yanımıza gelince durdu. Feneri üzerimize doğru eğerek bize baktı.

Gelen Dr. Fu-Man-Çu idi!

Nihayet onunla karşı karşıya idik. Lâkin zincirlere vurulmuş bir halde ve onun esiri olarak... Bütün dünyanın başına belâ kesilen bu korkunç adama dikkatle baktım: Günlerdenberi rüyalarımı dolduran yeşil cam gibi parlayan gözlerinin üzerinde onları örten iki keskin kaş vardı. Yüzü, çocukken annemin anlattığı şeytanın yüzünü andırıyordu. Tarif edemeyeceğim bir dehşet veriyordu insana!.. Lâkin artık korkmuyordum. Bizi bekleyen akıbet ölümden başka ne olabilirdi? İnsanlığın bu en büyük düşmanile mücadele etmek ve onun uğrunda ölmek acı gelmiyordu bana...

Yanımda, Smit'in dışerini gıcırdattığını duydum. Ben kıpırdamadan, ses çıkarmadan bakıyordum.

Fu-Man-Çu, elindeki feneri duvarda oynamış küçük bir hücereye yerleştirerek tekrar yanımıza döndü. Omuzlarını hafifçe kamburlaştırarak yürüdüğü için vücudu bir kısalıp bir uzayormuş gibi görünüyordu. Rüzgârlı kış günlerinde telgraf tellerinin çı-

Yanı başında duran bir buhurdanlıktan mütemadiyen duman yükseliyordu...

kardığı ürpertici uğultuyu andıran bir sesle konuşmağa başladı. İngilizcesi gayet güzeldi:

— Bay Smit ve Dr. Petri. Plânlarımıza fazlaca karışmağa başladınız. Son zamanlarda her işime burnunuz sokuyorsunuz. Sizinle ciddi bir şekilde alâkadar olmaya karar verdim.

Konuşurken hiç bir insanın dişlerine benzemiyen, gayet sivri ve gayri tabii bir beyazlıkla parlıyan dişleri görünüyordu. Smit, arkasını duvara dayamış, serinkanlılığını muhafazaya çalışarak dinliyordu.

— Siz delisiniz. Ben bir zamanlar Bay Smit'in zekâsına hayran olmuştum. Lâkin son hareketlerinle aklınızdan şüphe etmeğe başladım doğrusu. Ben bütün dünyayı idare eden bir adamım. Benimle mücadele etmek kimin haddine düşmüştür? İşte siz de kuş kadar beyninizle bunu düşünemediniz. Bana karşı bir şeyler yapmak istediniz. İkinci sabrettim. Fakat artık tahammül edilmez bir hâle geldiniz. Onun için vücutlarınızı ortadan kaldırmağa karar verdim.

— Sen de çok yaşamıyacasın, diye bağırdım. Afyon seni de yakında bizim yanımıza gönderecek.

Cam gibi gözlerini gözlerimin içine diktii. O korkunç yüzde bir an için acir, bir hâl gördüm.

— Siz daha çok cahilsiniz doktor Petri, dedi. Vakiya bütün Avrupalı'lar da sizin gibi ya. Sözde doktor olacaksınız. Afyonun herkese zararlı olduğunu zannediyorsunuz. Merak etmeyin ben onu kullanmasını bilirim. Hem sizin gibi daha nicelerini ortadan kaldırdıktan sonra, sırf ruhumu dinlendirmek için kendi arzumu öleceğim.

— Bakalım düşündüğün gibi mi olacaktı? Şimdi bizi öldüreceksin fakat bizim ölümlümüz senin için faydalı olmayacak. Bilâkis...

Smit, ayağıyla beni dürttü. Fu-Man-Çu:

— Bilâkis? diye tekrar etti — benden cevap alamayınca — eh anlaşıyor, dedi. Bay Smit fazla konuşmanızı istemiyor. Ama arkadaşınız benim usullerimi unutuyor galiba? Çelik gömleğin ne demek olduğunu bilir misiniz doktor? Mesleğiniz icabı bunu öğrenmeniz lâzım.

Birdenbire kendimi tutamıyarak avazım çıktığı kadar haykırdım. Ahtapota benzeyen, kurbağa büyüklüğünde gayet korkunç bir hayvan Fu-Man-Çu'nun omuzuna tırmanıyordu. Doktor eliyle bu mahlûku okşayarak bize döndü:

— Sevgili dostlarımdan biridir bu, dedi. Daha buna benzer niceleri var. Meselâ akreplerimi gördünüz mü? Tabii görmediniz. Sonra yılanlarım. Sizin ismini bilmediğiniz yüzlerce, binlerce çeşit hayvanlarım var. Meselâ mikroplarım olacağını ve bunlara istediğim şeyi yapacağını hiç tahmin etmezsiniz değil mi? Daha başka nelerim var bilerseniz. İnsanları diri diri yiyen aç sırtlanlar... Karanlıkta elmas gibi parlayan gözleriyle avını büyüterek üzerine atılan örümcekler.

Bir an için sustu. Başını yukarı kaldırdı.

— Allahım, diye mırıldandı. Bu pis mahlûkları hangi ölümlle yok edeyim. Bunlara hangi cezayı vereyim?

Bu dünyayı titereten canının de bir Allahı vardı. Şimdi ona hitaben konuşuyordu.

Uzun bir zaman canavar doktor kendi kendine bir şeyler mırıldandıktan sonra tekrar bize hitaben:

— Ne yazık ki Graham Gutri'yi tehlikeden haberdar edemediniz. Bu gece saat tam yarımda o da ölecek!

Smit'in yüzü gerilmişti. Büyük bir sinir buhranı içinde olduğunu anlıyordum. Fakat sesini çıkarmadan dinliyordum.

— Bundan bir kaç sene evvel Rangun'da bulundunuz değil mi Bay Smit? «Siva»-

nın davetini tabii hatırlarsınız.

Nereden olduğunu anılamadığım, uzaktan korkunç bir ses duyuldu. Kanı donduran bir uluma idi bu! Bütün vücudumun ürperdiğini hissettim. Şimdiye kadar bu derece müthiş bir ses işitemiştim. Ölümü gözlerimle görmüş gibi irkildim. Doktor Fu-Man-Çu:

— Sizi çağırıyor, dedi. Bu gece saat yarımada da Graham Gutri'yi çağırarak!

Başka bir şey söylemiyerek feneri aldı ve sessiz adımlarla uzaklaştı.

Oda tekrar karanlığa boğuldu.

— Smit, burada sinirlerinizi bozan müthiş şeyler var. Ne idi o? Kim uluyordu öyle? Bu bir insan sesi olamaz Smit. Nedir bu Allahakına?

— Ne olduğunu ben de bilmiyorum, Petri. Lâkin bildiğim bir şey varsa bu ses «ölüm» demektir!.

KURTULUS

Karanlıkta hiç bir şey görmiyordum. Yalnız yanımda kıpırdanan arkadaşımın çıkardığı hışırtıyı duyuyordum. Demin canavarın karşısında korku duymadığım halde şimdi içimde bir ürperme hissediyordum. Dimağımı akrepler, sırtlanlar, örümcekler istila etmişti. Karanlıkta ses çıkarmadan yaklaşan bu korkunç hayvanları görür gibi oluyordum.

Kendi sesime benzemiyen boğuk bir sesle:

— Smit, bu karanlığa tahammül edemiyorum! diye bağırdım. Bizi öldürecekler!.

— Korkma! Evvelâ bizim plânımızı öğrenmek istiyor.

— Nereden anladın?

— Duymadın mı? Biraz evvel çelik gömlekten, türlü ölüm ve işkence vasıtalarından bahsetti.

— Of Smit! Bu daha korkunç... Ölüm işkenceden çok daha iyidir.

(Arkası var)

MUMYANIN SIRRI

Avukat Fûruzan; bir şey hatırlar gibi gözlerini yere dikerek bir müddet böyle dalgın dalgın düşündü, sonra başını kaldırıp bana dönerek anlatmağa başladı:

— Azizim, o korkunç ve müthiş bir serüvendi. Hatırladıkça tüylerim diken diken oluyor, vücudum ürperiyor. Fakat mademki ısrar ediyorsun, sana bütün teferuatile anlatayım:

«Bir gün gazeteleri karıştırırken, zengin bir İngiliz lordunun Mısır'da Eluksur civarında kendi hesabına yaptığı kazılarda Mısır firavunlarından birisinin mezarını keşfettiğini, orada bulunan kıymetli eşyaların ondört milyon İngiliz lirası değerinde olduğunu okuyunca ta okul sıralarında okurken bende olan arkeoloji hevesi birdenbire canlandı. Her ne pahasına olursa olsun, Mısır'a gidip, hükümetten izin almayı ve kendi hesabıma münasip bir yerde eski eserler aramaya karar verdim. Çok şükür bu işi yapacak babadan kalma param vardı.

Faaliyete geçmeden evvel, bu konuda biraz bilgi araştırmaları yapmak lazımdı. Kollarımı sıvayıp, kütüphane kütüphaneye dolastım. Üç ay mütemadiyen eski Mısır tarihine ait birçok eserleri tetkik ettim. Aldığım notlar işime yararıyacak bir değerde idi.

Yolculuk için her türlü hazırlıkları bitirdikten sonra yanıma çok sevdiğim ve cesaretine güvendiğim arkadaşlarımdan Yılmaz'ı alarak denizyoluyla Mısır'a hareket ettim.

Kahire'de nüfuzlu bir babamın dostunun yardımıyla, hükümetten kaza için izin almaya muvaffak olur olmaz, birkaç amele ile de rehber tuta-

YAZAN :

S. M. YURDATAP

Resimleyen: FİRUZ

rak eski eserlerin çok bulunduğu Vadil Mülük taraflarında çadır kurduk ve çalışmaya başladık.

Yerli ameleler mütemadiyen toprak kazıyorlar, yerin altında gömülü olan Mısır firavunlarının muazzam servet ve eserlerini arıyorlardı.

Tam iki ay fasılasız çalıştık. Emegimiz hep boşa çıkıyordu. Bukadar yer kazdığımız halde, kırık bir antika tabağa bile rastlamamıştık.

Bununla beraber ümidimi kesmemiştim.

Sıcak bir gündü. İşçiler kan, ter içinde boyuna kazma kürek sallıyorlar, ben ve Yılmaz, başlarında durmuş bakılıyorduk.

Yılmaz, müthiş sıcağın terliyen yüzünü sildi ve bana dönerek sordu:

— Bay Fûruzan! Bu iş ne vakte kadar devam edecek? Boyuna havaya amele parası veriyoruz. Birşeye de rastgelmedik. Bari boşuna ölmüş insanların mezarlarını arıyacağız diye, bu çöllerde ömür tüketmiyelim.

Gülümseyerek arkadaşımı teselli ettim:

— Merak etme Yılmaz, bu emegimiz elbet bir gün iyi bir sonuç verecek... Düşün, yerin altında gömülü olan büyük bir medeniyetin eserini aramakla meşgulüz. Muvaffak olduğumuz takdirde, bütün dünya yayını bizden bahsedecek ve bir çırpıda zengin olacağız.

Yılmaz; bıyık altından gülererek bir toprak yığınının üstüne oturdu. Sigara içmeğe başladı.

Onu kendi hâlinde bırakıp çadırıma döndüm. İstanbul'daki aileme bir mektup yaz-

mağa başladım. Birdenbire işçilerden birisi çadırın kapısında göründü.

— Ne var?

Diye sorunca:

— Bayım! Bu taraflarda oturan bedevilerden birisi gelmiş, sizi mutlaka görmek istiyor, diye cevap verdi.

— Peki gelsin, dedim.

Biraz sonra orta boylu bir bedevi, selâm vererek çadıra girdi. Yanıma yaklaşıncaya, hafif bir sesle murıldandı:

— Bayım! Sizinle gizli konuşmak istiyorum. Çadırda yabancı bir kimse bulunmasın.

Bakışlarından ve tavırlarından ciddi bir adam olduğunu anladığım bu bedevinin bana bir sır tevdi edeceğini anlıyarak çadırda bulunan ameleleri savdım.

Yalnız kahınca bedevi oturdu ve söze başladı:

— Birkaç aydanberi bu civarlarda boşu boşuna eski defineleri ve mezarlıkları aradığınızı görüyorum. Bu yaptıklarınız garantili bir iş değildir. İş tesadüfe bırakmışsınız. Bu ise, büyük bir samanlıkta iğne aramaya benzer.

Sözünü kestim:

— Ne yaparsın, ümit dünyası.. Belki bir gün aradığınızı bulursun.

Bedevinin gözleri parladı. Hafif bir sesle:

— Bu tesadüf bu size hazırlasam, bana ne verirsiniz? dedi.

Arabın birçok şeyler bildiğini anlamakta güçlük çekmedim:

— Sana umduğundan fazla para veririm.

Diye karşılık verdim.

Bedevi, etrafına seri bir göz attı. Sonra anlatmaya başladı:

— Delikanlı denecek bir çağda idim. Bir gün bu taraflarda kum tepelerinin arasın-

Büyük, siyah bir akrebin, adamın eline yapışmış olduğunu gördüm.

da dolaşırken, mağaraya benzer bir yer gördüm. Bu dar kapılı mağara büyük taşlarla kapanmıştı. Bir saat kadar uğraştıktan sonra bu taşları bir adam girebilecek miktarda açtım. Bir de ne göreyim mahzen gibi loş ve geniş bir yol... Biraz yürüdüm, karşıma kilimli, demir bir kapı çıktı. Zorladım... Lâkin açmağa muvaffak olamadım. Hemen mağaradan ayrıldım. Babamın yanına gittim. Gördüklerimi anlattım. babam birdenbire parladı: «Sakin bu yere bir daha gideyim deme. Orası Firavunların mezarı, tılsımlıdır, onu karıştıranlar lânete uğrarlar, başlarına büyük felâketler gelir, bir daha ağzından böyle lâf işitmiyeyim,» dedi. O gündenberi o taraflara ayak basmadım. Birkaç sene sonra bir İngiliz lordunun Firavunlardan birisinin mezarını bulduğunu ve içinde bulunan asarın milyonlarca altın değerinde olduğunu işittim. On yıl evvel keşfettiğim o mağaraya gitmeye, o demir kapıyı kırıp içindeki serveti almya karar

verdim. Kendisinden çekindiğim babam da öldüğü için, harekâtında tamamiyle serbesttim. Yalnız bu işi başarmak için kâfi miktarda param yoktu. Arkadaşlarıma güvenmiyordum. Bu yüzden cesaretim kırılmıştı. Bu sırrı İngilizlere fasetmek işime gelmiyordu. Nihayet sizin bu taraflarda çalıştığınızı gördüm. Amelelerden sizi sordum. Çok methettiler. Şayet arzu ederseniz o yeri size gösteririm.

Doğrusu, arabin verdiği bu malûmata çok memnun olmuşum. Hemen kendisiyle uyuştum. Ertesi gün akşamı o mağaraya gitmemizi kararlaştırdık.

Karanlık etrafı basmıştı. Ortalık derin ve korkunç bir sessizliğe boğulmuştu. Ben ve bedevinin ayak seslerinden başka birşey duyulmuyordu. Birçok tepecikleri aşıp çakıl taşlarıyla örtülü yollardan geçtik. Kılavuzum arap, korku ve heyecan içinde idi. Vücudu zangır zangır titriyordu. Bu mezarın sırrını ifşa ettiğinden dolayı pısman olmuş gibi görünüyordu. Herhalde babasının söylediği sözleri hatırlamış olacaktı.

Bununla beraber, ben ona cesaret veriyor, bu gibi evhamlardan, hurafelerden korkmamasını tavsiye ediyordum.

Nihayet mağaraya geldik. Arap; biraz uzakta kalarak bana eliyle mezarlığı gösterdi:

— İşte bayım! Aradığınız yer. Ben burada beklerim, siz gidin. Çünkü ben bu tılsımlı yerden korkuyorum!

Arap; büyük bir taşın üstüne oturdu. Ben ise cebimden küçük elektrik fenerimi çıkarıp o esrareniz mağaraya girdim. Biraz ilerledikten sonra hakikaten arabin tarif ettiği gibi karşıma büyük kilimli bir demir kapı çıktı. Buna çok sevindim.

Artık arzularım gerçekleşmiş gibi idi. Şimdi bu kapıyı kırarak, içinde yıllarca gömülü kalan milyonlar değerinde-

ki serveti çıkaracaktım. Türlü türlü yaldızlı hülyalar kurnaya ve tatlı emeller beslemeğe başladım.

Birdenbire ortalığı cınlıktan bir çığlık beni daldığım hülyalardan ayırdı. Bir çılgin gibi mağaradan çıkıp, sesin geldiği tarafa koştum. Bir de ne göreyim! Kılavuzum Arap, oturduğu taşın üstünde can çekiyşor.

Cep fenerimin ışığını onun tarafına çevirince, büyük ve siyah bir akrebin başına Firavunun mezarını gösteren eline yapışmış olduğunu gördüm.

Zavallı bedeviyi o akrep öldürmüştü...

Ne yalan söyleyeyim, büyük bir korkunun bütün asabımı sarstığını, bir evham hümmasının içime sindiğini hissettim. Bir deli, suursuz bir adam gibi kayahkları tirmanarak çadırıma döndüm. Hemen kendimi yatağa attım. Korkunç rüyalar, kâbuslar içinde uyudum. Fakat buna hakiki bir uyku diyemem. Çünkü gözlerim kapanmıyordu. Çeşit çeşit hayaletler, gözümlün önünde geçit resmi yapıyor, meçhul bir kuvvetin tehdidi altında bulunduğumu hissediyordum.

Nihayet irademin kuvveti ile bütün bu korkulu düşünceleri yenerek, bedevinin o taraflarda çok bulunan bir akrebin sokması ile öldüğünü ve bu ölümün fena bir tesadüf eseri olduğunu düşündüm. Sabaha kadar oldukça rahat bir uykuya daldım.

Bir iki gün sonra bedevinin ölüm hâdisesini tamamiyle unuttum. Yanıma birkaç amele alarak, mağaraya gittim. Serbest iş görebilmek için orasını aydınlatacak vesaiti hazırladım. Sonra demir kapıyı açtırmak için lâzım gelen tertibatı aldım. Birkaç saatlik bir çalışmadan sonra açmya muvaffak oldum. Fakat mağaranın içi umduğun gibi çıkmadı:

Burada eski Mısır mezarlıklarında bulunması lâzım gelen şeylerden hiçbirisi yok-

tu. Kupkuru bir yerde, yalnız ortada basit bir tabut duruyordu.

Doğrusu bu işe hayret etmekten kendimi alamamıştım. Çünkü binlerce yıl evvel buraya konulan bu tabutun içindeki mumya, herhalde ya Firavunlardan yahut yüksek devlet adamlarından birisine aitti. Eski Mısır'lıların, ölüleriyle beraber servetlerini ve en sevdikleri eşyalarını gömmeleri âdet olduğuna göre, bu mezar neden boştu?..

Mağarada bulduğum tabutu çadırıma naklettirdim.

Ortalık kararmıya başladı. Ameleler yorgunluklarını dindirmek için paydos etmişler, her biri bir tarafa gitmişti.

Ben, çadırda yalnız kalmıştım. Önümde o esrarengiz tabut duruyordu. Gözlerim ona dikilmiş, üzerindeki garip nakışlara, tılsıma benzeyen yazılara bakıyordum.

Tabutu yalnız başıma açmak istiyordum. Binlerce yıldanberi kimsenin görmediği bir ölünün yüzünü ilk defa ben görmek istiyordum. Tabutun kapagini açtım...

Ve hayret içinde birkaç adım geriledim...

İyice tahnit edilmiş cesedin üzerine, ona tamamille itibak eden ayrı bir kapak daha konmuştu.

Bu ince kapağın üzerine altın yaldızla çok sanatkârane bir şekilde yazılar yazılmış ortaya da ebedi uykusuna dalmış olan güzel kraliçenin resmi yapılmıştı.

Bir müddet, tam mânasile güzel olan kraliçenin resmine ne hayran bakmaktan kendimi alamadım.

İyice kapağı kaldırıp, kraliçenin tahnit edilmiş cesedini görmek istedim. Fakat sonradan vazgeçtim. Doğrusu o güzel kraliçeyi çirkin ve kupkuru bir mumya hâlinde görmeğe tahammül edemiyecektim.

Fakat bir türlü de merakımı yenemiyordum. Bu tereddüt içinde iken birdenbire gözüme, ayağımın altında duran ve herhalde tabutun iç kapağını açarken düşen bir tomar papirüs kağıdı ilşti.

Eğilip aldım. İçinde bir takım Hiyeroglif yazıları bulunan bu kağıtları okumak

ve bir müddet o güzel kraliçenin hayalile baş başa kalmak için portatif karyolamın üzerine uzandım. Uzun zaman etüd ettiğim Hiyeroglif yazısını sökmeye başladım:

«Kraliçe Tai, Firavunların en güzel kızıdır. Ona rahiplerden birisi çılgınca âşık olmuş ve onun yüzünden, bağlı bulunduğu mabedi ve mukaddes inançlarını çignemiştir. Güzel kraliçenin bu sevgiye mukabele etmesi, ilâhların gazabına sebep olmuştur. Bu yüzden ruhu, cesedinden ayırmakla cezalandırılmıştır. Bununla beraber, ruhu daima cesedinin etrafında dolazmaktadır. Günün birinde ilâhların gazabı kalkınca, ruh cesede dönecek ve kraliçe uzun uykusundan uyanacaktır.»

Papirüs kağıtlarının üzerindeki yazının hülâsası bu idi. Sonunda da, kraliçenin günahlarının affedilmesi yolunda bir takım dualar yazılmıştı.

★

Vakit epey ilerlediği halde ben hâlâ yatağımda uzanmış, gözümün önünde canlanan o

Cebimden küçük elektrik fenerimi çıkarıp o esrarengiz...

**Düşünüyordum: Acaba
dirilecek mi? Fravunun
güzel kızı Tai...**

güzel kraliçenin hayalile â-
deta başka bir âleme dalmış-
tım.

Yavaş yavaş sinirlerimin
gevşediğini, başımın döndü-
ğünü ve enerjimi kaybettiği-
mi hissetmeğe başladım.

Gözlerimi kapayınca kor-
kunc ve karışık rüyalar için-
de bir müddet kıvranıp dur-
dum. Şimdi o güzel krali-
çenin hayali gözümün önün-
den ayrılmış, yerine o kulavu-
zun can gelişmesi ve o si-
yah akrebin eli üzerindeki ür-
pertici vaziyeti gelmişti.

Bir müddet sonra yüksek
bir yerden karanlık bir uç-
ruma yuvarlandığımı ve ku-
lağımda korkunc sesler uğul-
dadığını duyar gibi oldum.

Ben hayalperest ve herşe-
yin gabuk tesiri altında ka-
lan, hurafelere inanan bir
genç olmadığım halde, o kısa
tercüme halini okuduğum
güzel kraliçeye karşı birşey-
ler duymağa başlamıştım.

Birdenbire ruhumda ha-
sıl olan bu değişikliği, beni
birçok garip düşüncelere sev-

ketti. O papirüs kâğıtlarında-
ki yazıların bir hakikat ol-
duğuna ve kraliçenin hâlâ
eski güzelliğini muhafaza et-
tiğine vücudunun yıpranma-
dığına ve ruh tekrar geldiği
takdirde tabutundan dipdi-
ri kalkacağına inanır gibi ol-
dum.

Veryüzünde hiçbir mahlû-
ka kismet olmıyan bu garip
aşkla, beni dünyanın en me-
sut adamı yapacağını sanıyor-
dum.

Düşünüyordum. Acaba, di-
rilebilecek mi? O binlerce yıl
evvel, tılsımlar ve büyüler
devrinde yaşamış olan Fıra-
vunun güzel kızı Tai, avukat
Füruzan'ın karısı olacak mı?!

Bunları düşündükçe, çadı-
rın ortasında cansız bir hal-
de tabutunda yatan mumya-
ya karşı hislediğim aşkın
gitgide büyüdüğünü hissed-
iyordum.

Çılınca sevmeye başladı-
ğım bu büyüklü gözlü kraliçe-
nin yüzünü görmek hayal ve
evhamları bırakıp hakikatle
karşı karşıya gelmek için
o ince kapağı kaldırmaya ka-
rar verdim.

Ağır adımlarla tabuta yak-
laştım. Bir müddet yine ka-
pağın üzerindeki resme hay-
ran hayran baktım.

Sonra birdenbire elimi u-
zattım. Kapağı kaldırdım.

Gördüğüm manzara beni
şaşırtmıştı... Heyecan ve deh-
şet içinde birkaç adım gerile-
dim.

Tabutun içinde güzel bir
kız yatıyordu. Başında el-
masları pırıl pırıl parlayan
bir taç bir gül yaprağını an-
dıran kulaklarında yakuttan
yapılmış iki küpe vardı. Üs-
tünde vücudunun bütün gü-
zelliğini meydana çıkaran
güzel bir elbise bulunuyordu.

Bu alev dudaklı, büyüklü
gözlü kraliçe, sanki yeni uy-
kuya dalmış gibi görünüyor-
du...

Âdeta canlı gibi duran ve
resminden daha güzel görü-
nen kraliçenin nerede ise
gözlerini açıp bana bakacağını
düşünerek olduğum yerde
bir heykel gibi durdum. İçi-
me, sonsuz bir neşe ve sevinç

dolmuştu.

Çadırın kapısı önünde bir
ayak sesi duydum. Çok geg-
meden arkadaşım Yılmaz gö-
ründü. Hemen onu öledim:

— Amelelere ücretlerini
ver, köylerine dönsünler... Ar-
tık kazıyı durdurtacağız.

Yılmaz, sözümü kesti:
— Kahire'ye mi dönece-
ğiz?

— Evet... Fakat yalnız
sen... Bir müddet burada ka-
lacagım.

Yılmaz, hayretle yüzüme
bakarak sordu:

— Bu çölün ortasında yal-
nız başına mı kalacaksın?

— Evet...

Yılmaz, bu hususta be-
nimle münakaşa etmek iste-
di. Buna meydan vermedim.

★

Şimdi artık çadırda bir
ben bir de o güzel kraliçe,
yalnız kalmıştık. Fakat Fıra-
vunların kızı Tai, hâlâ uyku-
dan uyanmıyordu... Bu ise
beni çileden çıkarıyor, sabrı-
mı tüketiyordu...

Bir ara, karyolamın kena-
rına oturmuş, düşünüyordum.

Çadırın büyük kapısı ara-
lığından bir şimşek çıktığını
gördüm. Evvelâ buna ehem-
miyet vermedim. Fakat çok
geçmeden, mavimtırak bir
alevin çadırın kapısından gi-
rip yerdeki tabuta uzandığını
görünce irkildim. Ayağa
kalkmak istedim. Kulacağım
garip bir ses geldi: Bana söyle
hitap ediyordu: «Ben tabi-
at ilâhesi İzz'im, Sana acıdı-
ğım için ıstıraplarına niha-
yet vermek istiyorum. Tai
tekrar dirileceksin. Fakat gü-
zel bir kızı kurban etmen ve
kanını tabutun üzerine akıt-
man lâzımdır.»

Sanki böyle bir teklifi
bekliyormuşum gibi, gayet ta-
bii karşıldım.

★

Nasıl oldu bilmem, bir
çılgın gibi çadırdan çıktım.
Birkaç mil uzakta bulunan
Arap köylerinden birisine git-
tim...

Nil nehrinden testisince su
dolduran esmer güzeli bir kı-
zı gözüme kestirttim. Onu ta-
kip ettim. Tenha bir yere ge-

İnce üzerine hücum ettim. Rağırnacak için ağzını mendilimle bağladım ve onu sırtladığım gibi çadırıma götürdüm. Hiç düşünmeden hançerimi çekip boynunu tabuta dayadım ve merhametsizce kestim...

Hançerimi silip kınına koyacağım sırada, ellerinde iri sopalar olduğu halde birkaç köy delikanlısının üzerime saldırdıklarını ve yerde yatan cansız kızla, tabuta sinirli sinirli baktıklarını görünce herşeyi anladım.

Kendimi toparlamaya vakit kalmadan köy delikanlıları ellerindeki sopalarla beni dövmeğe başladılar.

Kemiklerimin kırıldığını, başımın fena halde yaralandığını hissettim. Birdenbire yere yıkıldım.

Bir ara gözüm yerdeki tabuta illşti. Kraliçe dirilmiş ayağa kalkmıştı. Gülümseyerek bana bakıyordu.

Bu intikam ve kin gülümsemesi idi.

Son hatırladığım şey bu idi. Ondan sonra gözlerimi kapadım.

— Bay Füzünan...

Bu ses beni derin uy-

kumdan uyandırmıştı. etrafıma korku ile baktım. Başucumda Yılmaz'ın durduğunu, yatağın kenarından papirüs kâğıtlarının sarktığını, çadırın ortasında da o kupkuru mumya tabutunun durduğunu görünce derin bir nefes aldım. Yılmaz:

— Bugün biraz geç uyan-dın.. Gece geç vakte kadar mumyayı tetkik ettiğini bildiğim için, seni erken uyan-dırmadım. Şimdi yanına geldiğim zaman, yatağında korkunç bir rüya görüyormuşsun gibi kıvrandığını gördüm. Hayrola, bir şey mi oldu?

Gözlerimi uğuşturdu. Et-rafıma bakınarak sordum:

— Bugün ne?

Yılmaz güldü:

— Çarşamba!

— Biz bu mumyayı dün çıkardık değil mi?

— Evet... Dün çıkardık. Emrin üzerine çadırına gö-türdük. Sonra hepimiz istira-

hate çekildik.

Yılmaz'ın bu sözlerinden, tabuttan çıkan yazıyı okurken uykuya daldığımı ve korkunç, garip bir rüya gördüğümü anladım.

Vücudum çok yorgundu. Ruhumda tuhaf bir sıkıntı vardı. Gerine gerine ayağa kalktım. Çadırın ortasında duran tabuta yaklaştım. Örtüyü kaldırdım. Altında kupkuru bir mumyadan başka birşey yoktu.

Ruhumda derin bir boşluk hissediyordum. Birdenbire hatırıma o zavallı kılavuzun korkunç ölümü geldi. Yılmaz'a dönerek:

— Azizim! dedim. Şu ölüleri rahat bırakalım. Ebedi uykularından uyandırmıyalım. Şu elde ettiğimiz papirüs kâğıtlarına kanaat edip yur-dumuza dönelim.

Ve o gün, tabutu tekrar aldığımız yere götürerek işçileri dağıttık ve eşyalarımızı toplayıp yurduмуza döndük.

TÜRK ROMANLARI SERİSİ

EN GÜZEL, EN BÜYÜK
KİTABINI NEŞRETTİ

BÜYÜK TÜRK TARİHÇİSİ VE EDİBİ.

NIHAL ATSIZ

BOZKURTLARIN ÖLÜMÜ

İLE, BUGÜNE KADAR NEŞREDİLMİŞ OLAN TÜRK TARİHİ ROMANLARININ EN HAREKETLİSİNİ, EN KUVVETLİSİNİ VERDİ. BÜYÜK BİR ZEVK VE MERAKLA OKUYACAĞINIZDAN EMİN OLDUĞUMUZ BU BÜYÜK TÜRK ROMANINI BÜTÜN OKURLARIMIZA HARARETLE TAVSİYE EDERİZ. RENKLİ GÜZEL BİR KAPAK İÇİNDE VE ÇOK GÜZEL İÇ RESİMLERİLE SÜSLÜ BİR ŞEKİLDE ÇIKAN BU EŞSİZ KİTABIN FİYATI 250 KURUŞTUR.

ÇIKARAN :

Mühendis Mustafa, yeğeni Belma'nın nişanlısı Hasan'la derin bir münakaşaya dalmıştı. Asabiyetten titreyen bir sesle:

— Babanın bendeki büyük ve temiz hatıraları olmasa, seni şimdi evimden bir köpek kovar gibi kovardım, diyordu. Ne yazık ki baban gibi mert bir adam olmamışsın. Senin tahsiline elimden gelen yardımı yaptıktan başka yeğenim Belma ile de nişanladım. ve sen, şimdi bana en küstah tavrınla...

— Sizin Bayan Fikriye ile evlenmeniz doğru değildir, diyor. Düşününüz ki...

— Neyi düşüneceğim.. Bana herşeyi... Sana gösterdiğim bütün iyiliklerin maaşsızlığını da söyleyebilirsin. Yalnız sevdiğim bu kadın için söz söyleyemezsin.

— Beni bunu söylemekten menedemezsiniz, Bay Mustafa.. Bütün hayatını ve istikbalini, bugünkü durumunu tamamile size borçlu biri olduğumu biliyorum. Bilmesem bile, şimdiye kadar bunları en ağır hakaret şekillerine sokarak yüzüme o kadar bağırдыңız ki, öğrenebilirdim. Fakat bütün bunlara rağmen size, yaptığınız iş bir çılgınlıktır diyeceğim.

— Defol evimden. Nankör.

— Mühendis Mustafa, titreyen eliyle kapıyı gösteriyor, avazı çıktığı kadar bağıryordu.

O sırada boğulacak gibi bir öksürüğe tutuldu. Yüzüne hücum eden kan, kıpkırmızı yapmıştı. İki elinin arasına aldığı başı, durmadan sallamıyordu.

Bütün evdekiler odaya koşmuşlardı. Orta hizmetçisi Eleni, yeğeni Belma, aşçı Mehmet, hep şaşkınlıklardı. Kimse ne yapacağını bilmiyordu. Bu şaşkınlıktan ilk kurtulan Eleni oldu. Mühendise bir bardak su getirdi. Sudan birkaç yudum içerek öksürüğünü bastıran mühendis yine bağırmağa başladı:

— Evimden defolup git-sin. Nankör.

Hasan sesini çıkarmadı.

YAZAN :
M. CAHİT GÜNDOĞDU

Resimleyen: **FİRÜZ**

Odadan çıktı: Merdivenleri düşüne düşüne indi.

Akşam olmuştu. Mühendis Mustafa'nın çalışma odasına giren hizmetçi, yerde upuzun yatan bir cesetle karşılaştı. Mühendis, sırtına saplanan bir bıçakla öldürülmüştü. Hizmetçi kadının feryadına Belma ile aşçı da koştular.

Polis, tahkikatına evdekileri istintakla başladı. Bu ölümün bir cinayet olduğu muhakkaktı. Her öldürülen adamın öldürülmesine sebep olabilecek muayyen şeylerden, bu cinayette ancak bir tane vardı. Düşmanlık, hırsızlık düşünülemezdi. Çünkü hiçbirşey çalınmamıştı.

Esasen mühendisin bütün serveti bankada idi. Beyoğlundaki bir apartımanla, Balıkpazarındaki dükânın-

dan aldığı kiralara, evinin idaresine bol bol kifayet ediyordu.

Evdekilerin hepsi polise cinayet günü sabahı, Hasan ile Mühendis arasında geçen büyük münakaşayı anlattılar. Yalnız Belma, bunun alelade bir aile hâdisesi olduğunu söylüyor ve bundan bir mâna çıkarılmıya uğraşılması karşısında isyan ediyordu.

Zabita Hasan'dan şüpheye düşüyordu. Polis doktoru cesedi muayene ederek ölümün bir iki saatlik birşey olduğunu söylemişti. Hizmetçi Eleni, efendisini ölmüş bulduğu zaman saat 6,30 olduğuna nazaran, demek ki cinayet dörtle dört buçuk arasında işlenmişti.

Mühendisi öldüren bıçak da, canının alelade bir adam olmadığını gösteriyordu. Çünkü bu, bir kâğıt bıçağı idi. Cinayetin tahkikatına memur edilen sivil komiser Yaşar, bıçağı görür görmez:

— Tamam! Cinayetin bir intikam veya bir düşmanlık eseri olduğu belli, dedi. Çünkü cinayet, yazı masasında bir kâğıt bıçağı bulunduran kültürlü bir adam tarafından işlenmiştir. Canı, anı bir hiddetle yahut da anı bir kararla bu bıçağı cebine koyup gelmiş ve Mühendisi öldürmüştü. Belma da bıçağı gördüğü zaman:

— A... Hasan'ın kâğıt bıçağı, diye bağırırmıştı.

Eh, bu mütalea karşısında da Belma'nın nişanlısı, tam bir katil vaziyetine düşüyordu. Yalnız karar verilemeyen ve halledilemeyen nokta, katilin kimseye görünmeden eve girerek bu cinayeti işlemesi ve sonra da görünmeden gidebilmesi idi.

Yaman, bir aydır işsizlikten pathıyordu. Mühendis Mustafa'nın katil hâdisesi ona bir canlılık verdi. Söyle böyle bir iki gün sağa, sola koşacaktı. Bu vakaya ilk giden bir muhbirin getirdiği havadise bir göz attı ve zihninde hulâsa yaptı:

Vaktile büyük işlere gir-

miş olan ve şimdi servet sahibi ve çalışmadan yaşayan Mühendis Mustafa, evinde gündüz katlediliyor. Katili e-ve girip çıkarken kimse görmemiştir. Mühendis kimsesi olmadığından bütün servetini Belmaya vasiyet etmiştir. Belma da küçük yaşta ana babasını kaybettiğinden, esasen Mühendis tarafından büyütülmüştür. Ve yine Mühendisin eski arkadaşlarından ve genç yaşında ölen bir meslektaşının oğlu olan Hasan da mühendislik tahsilinde ondan yardım görmüştür. Mesleğinde büyük bir istikbale namzet görülen bu genç, Belma ile nişanlıdır. Son zamanlarda Mühendis, Fikriye isminde bir dulla fazla buluşmaktadır. Hasan, Mühendisin bu kadınla evlenmek arzusuna mâni olmak istemektedir. Cınayetten bir iki saat evvel de bu mesele yüzünden kavga etmişlerdir.

Acaba bunlardan başka birşey var mıydı?

Telefonu açarak, polis müdüriyetinden bu mesele hakkında izahat istedi. Maksud mesele hakkında katil bir karar vermek ve meşgul olunmaya değer bir şey ise, alâkadar olmaktı.

Aldığı izahat şu oldu:

Hasan, Mühendisin katledildiği saatte evinde yokmuş. Bütün deliller aleyhinde toplanıyor. Savcı, hakkında tevkif kararı vermek üzere imiş.

Yaman, oturduğu sandalyesinde doğruldu. Kafasına giden eli ile saçlarını biraz karıştırdı. Anı bir hareketle ayağa kalktı. Çeketini giyip, şapkasını alarak odasından çıktı.

★

Savcıya:

— Hasan canlı olamaz.

Dediği zaman elinde bunu ispat edecek tek delil olmadığını biliyordu.

— Elimde sizi ikna edecek deliller yok, dedi. Yalnız hissimle hareket ediyorum. Müsaade ederseniz, Hasan'ın son istintakında bende bulunayım. Düşüncem, Hasan gibi tahsil görmüş ve muhtıfında

temiz ahlâkı ile kendini sevdirmiş bir gencin, büyük iyilikler gördüğü bir adamı öldüremeyeceği merkezindedir.

Savcı: Yaman'ın bu ricasını kabul etti ve:

— Yalnız, Mühendisi öldüren bıçağın, Hasan'a ait bir bıçak olduğunu unutuyorsunuz. Demekten kendini alamadı.

Sorgusunda Hasan:

— Bütün şüphelerin üstünde toplandığını görüyorum, dedi. Yapılan araştırmada, o saatte evimde bulunmadığımı anlaşılmaması ve nişanlım Belma'nın bana randevu verdiğini inkâr etmesi bile kâfi. Beni en ziyade müteessir eden şey de budur. Sizi şerefim üzerine temin ederim ki söyledığım bir hakıktır. Bay Mustafa ile yaptığımız münakaşadan sonra evden çıkarken Belma arkamdan koştu ve bana: «Hasan... Seni saat dörtte Taksim'de bekliyeceğim,» dedi. «Tam dörtte... Ben de tam dörtte Taksim durağında idim. Onunla her zaman orada bulu-

şurduk. Tam beşe kadar bekledim. Gelmedi. Gidip bir pastahanede biraz oturdum. Sonra evime gittim.

— Mühendisi öldüren bıçağın size ait olmasına ne diyebilirsiniz.

— Hiç... Bütün bunlara verebileceğim cevap şudur: Ben öldürmedim.

Burada Yaman söze karıştı:

— Bu yakınlarda evinizde, yahut da eşyalarınızda bir gayritabiiğe gördünüz mü?

— Ne gibi?

— Meselâ odanıza bir yabancının girmiş olabilmesi, yahut da eşyalarınızı bir yabancının karıştırmış olabilmesi gibi?

— Hayır.

— Oturduğunuz yer bir apartımandır değil mi?

— Evet...

— Apartımana sizden başka girip çıkabilen kimseler var mıdır? Meselâ evinizde gelen hizmetçi falan gibi.

— Hayır. Hizmetçi daima ben evde iken gelir.

— Birşey daha soracağım.

Bize karşı bütün emniyetinizle cevap veriniz. Evinize istediği zaman gelebilmesi için birisinde apartmanınızın anahtarı var mı?

Bu soru karşısında Hasan durakladı. Yüzü kızardı, yutkunarak:

— Vardı? Belma'da, dedi.

Savcı da söze karıştı.

— Başka?

Bir de ihtiyar bir kadın vardır. Bazan o, bazan da onun kızı gelip ev işimi görürler. Onlara da bir anahtar vermiştim. Birkaç gün evvel kaybettiklerini söylediler.

Savcı biraz düşündükten sonra:

— Sizi tevkife mecburum, dedi.

Yaman, birşey söylemedi. Yalnız bu kararı doğru bulmadığını gösterir bir şekilde dudaklarını büktü.

★

İki gün sonra Belma'ya bir mektup geldi:

«Bugün saat ikide savcılığa gelmenizi rica ederim. Sizi şiddetle ilgilendiren bir mesele var..»

Türkiye Gazetesi yazarlarından Yaman» Aynı gün saat bir buçukta Yaman, savcının odasına girdi:

— Hasan'ın masumiyetini ispata geldim, dedi.

— İmkânı yok...

— Dinleyiniz. Bu cinayeti yapan, Hasan değil demiştim. Evvelki günkü istintakta bulunduğuktan sonra, buna büsbütün inandım. İki gündür katilin peşindeyim. Katil bu ölümden iki türlü istifadesi olan birisidir.

— Ne gibi?

— Şimdi Bayan Belma buraya gelecek. Ondan bir soru soracağım ve onu birisi ile karşılaştıracam.

★

Yarım saat sonra savcının odasına alınan Belma'ya, Yaman genç ve çok güzel bir erkek resmi göstererek:

— Tanıyor musunuz? diye sordu.

Belma sarardı. Kendini zorluyarak:

— Hayır, dedi.

— O halde mesele yok... Hakkında sizden bir sual soracaktım. Zavallıyı bu sabah öldürdüler.

Belma, birden sarsıldı ve düşüp bayıldı. Gözlerini açtığı zaman savcı:

— Bayan Belma... Sizi amcamızın katili olarak tevkif ediyorum, dedi.

Yaman, Belma'nın katil

olduğunu nasıl anlamıştı?

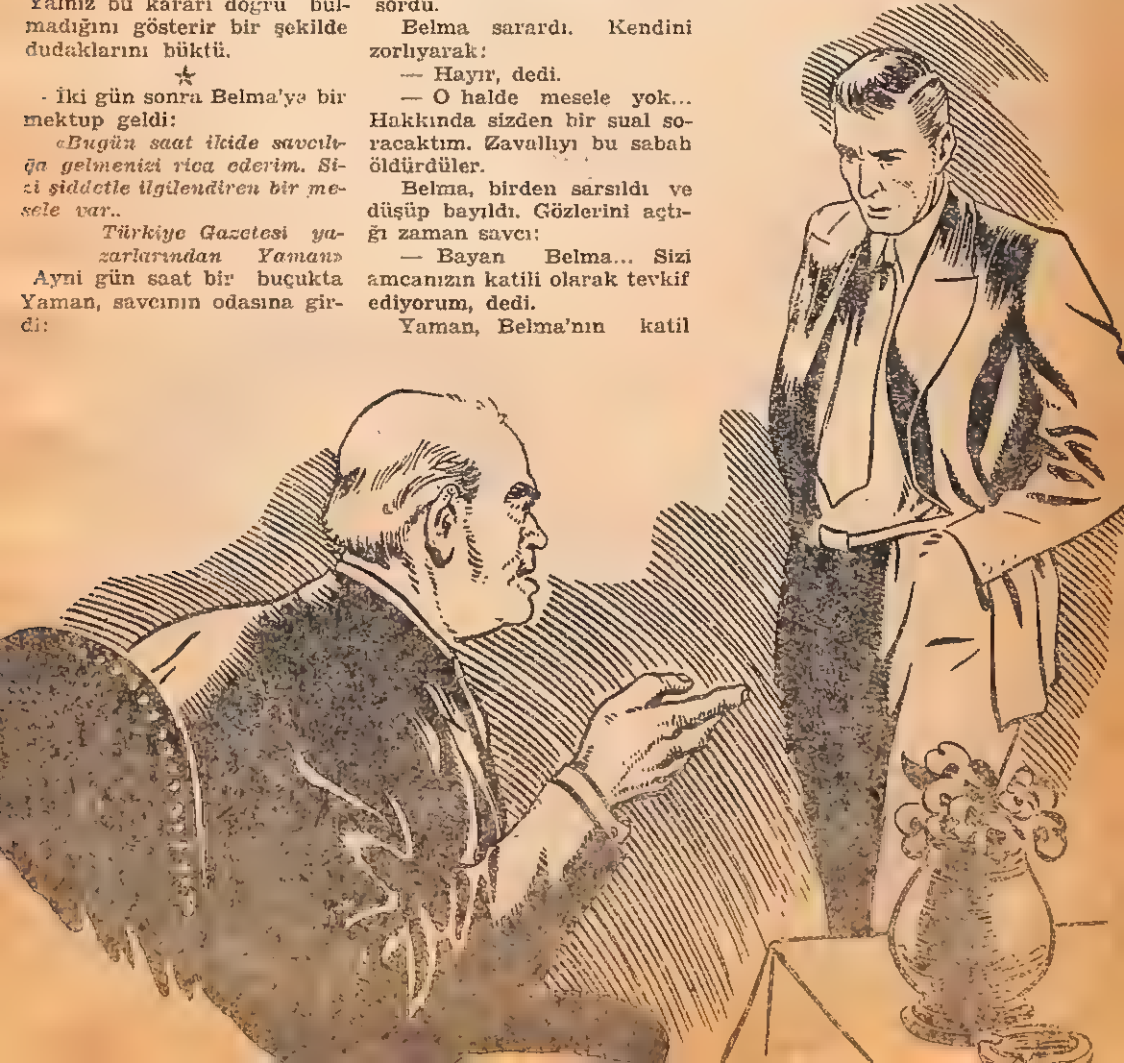
(Bu hikâyemizin gözüünü gelecek haftaki hikâyemizin altında bulacaksınız.)

GEÇEN HAFTAKİ HİKÂYESİNİN ÇÖZÜSÜ

1 — Yaman,ERCÜMENT'İ Froso'nun evinde görünce şüphelenmişti.

2 — Kadının, plâjda gördüğünü iddia ettiği adam, bir türlü bulunamamıştı. Bu da şüphesini kuvvetlendirmişti.

3 — Yapılan soruşturmadaki, Yaman'ın kadına, sordugu adamın elbisesinin rengi ile, kravatının rengi uydurma idi. Fakat Froso, bunları tasdik etmişti. Bu suretle de yalan söylediği isbat edilmiş oluyordu.

PERDEDEN PORTRELER

Bugün Hollywood'ta beyaz perdedeki eskilikleriyle iftihar eden iki büyük aile vardır. Birincisi Barrymore ailesidir. Üç kardeşin Lionel, Ethel ve ölen John Barrymore'un sinemaya çok faydaları olmuştur. Halen sonuncusunun kızı olan Diana Barrymore da film çevirmektedir. O da babasının bıraktığı yoldan yürüyor.

Hollywood sinemacılığının diğer emektar ailesi Beery'lerdir. Halen altmışiki yaşında olan Noah Beery; elli yedi yaşında olan Wallace Beery (Valas Biri) dinlenmeden filmler çeviriyorlar. Bu gidişle ölünceye kadar da çevirecekler. Maamafih bu iki e-

mektar artist sanat hayatlarından çekilseler de geride gene isimlerini sinema meraklılarına duyuracak bir kişi kalıyor: Bu kimse Noah'ın oğlu otuzüç yaşındaki Noah Beery Jr. dur.

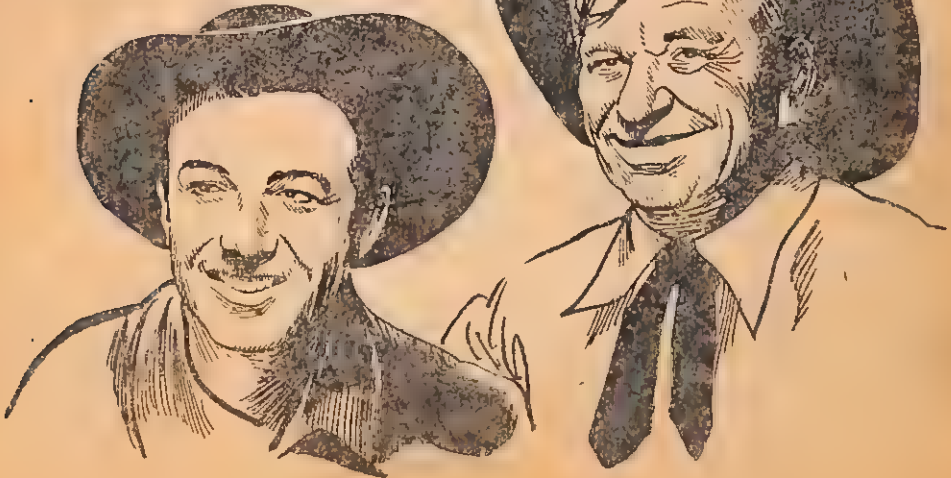
Wallace Beery'nin (Valas Biri) Hollywood'un ne kadar eskisi olduğunu anlıyabilmek için şu güzel misali verelim. Halen sinema diyarının en büyük stüdyolarından olan M-G-M. kurulmadan dört yıl önce emektar yıldız Hollywood'ta film çeviriyordu. Bugün M-G-M. stüdyoları kurulalı otuz yıl olduğuna göre Wallace, Hollywood'un otuzdört senelik yerlisidir. Halen bu stüdyoya uzun müddetli bir kontratla bağlı olan bu sanat adamı M-G-M. nin en kredili aktörlerindenidir. Çevirdiği filmler büyük masraflı olup stüdyoya on-

binlerce lira kazanç bırakır. Wallace, kontratı mucibince M-G-M. den haftada bizim paramızla sekiz bin lira kadar bir para alır. Bu stüdyoda aynı parayı Clark Gable, William Powell, Greer Garson, Katharine Hepburn gibi yıldızlar alıyor.

Wallace bugünkü mevkii ni elde edinceye kadar birçok zorluklarla karşılaşmış hepsinin de hakkından gelmiştir. Meselâ karınlarını doyurmak için Clark Gable'in yıldız olmadan önce odunculuk yaptığını, John Paynenin boksör olduğunu dayak yiyeceğini bile bile ringe çıktığını belki duymuşsunuzdur. Wallace'i karın açlığı bunlardan kat kat daha güç işleri yapmaya mecbur etmiştir.

Meselâ bir akşam belindeki kemeri son deliğine kadar sıkmış, aç bir halde New

Wallace Beery

York'un kenar mahallelerinde dolaşırken beş tarafından seyretmek için seyyar tiyatroun arka kapısından iğeriye girmişti. Tabii yolu sahneye düştü. Hemen birkaç aktör etrafını sararak: «Aman,» dediler. Seni bize Allah gönderdi. Bir kadın artistimiz hastalandı. Onun yerine sen sahneye çık!» Açık insana herşeyi yaptırıyor. Wallace, para kokusunu alınca hemen paçaları sıvadı

Üzerine entariyi giydi, başına perükayı taktı. Yüzüne de kadın makiyajı yaparak sahneye çıktı. Sesini incelterek kadın rolünü güzelce oynadı. Bunda o kadar muvaffak oldu ki hakiki kadın artist iyileşinceye kadar kendisini bırakmadılar. Wallace, bu zor işten maada gene hayatını kazanmak için onaltı yaşındayken bir cambazhaneye girmişti. Patronu onun iri vücutlu, güçlü, kuvvetli bir genç olduğunu görünce filmlerden birisine mürebbiye olarak vermişti. İlk zamanlarda çok korku geçirmesine ve zorluk çekmesine rağmen bu işte de muvaffak oldu. Epeyce zaman fil mürebbiyesi olarak hayatını kazandı.

Sanatkar aktör son olarak çocuk yıldızlardan Margaret O'Brien'e birlikte «Haydut Boscamb» isimli bir kovboy filmi çevirdi. Eserde Wallace yedi, sekiz yaşında bir kız çocuğu tarafından yola getirilen haydut rolündedir. Wallace'in hakiki hayatında da çocuk yıldızla arası çok iyidir. Margaret onu «Nisan Balığı Amca» diye çağırır. Buna sebep Bir Nisan günü Wallace'in küçük yıldıza tavuk tüyünden yapılan bir kızıl derili başlığı hediye etmesidir.

Wallace, bir gün stüdyoya geldiği zaman Margaret kendisini «Nisan Balığı Amca» diye çağıracağı yerde «Nisan Balinası Amca» diye çağırmış. Sanatkar küçükün ismini değiştirdiğini görünce biraz şaşırmış. Bu muzipliği küçükün aklına kimin koyduğunu soruşturmuş. Meğer-

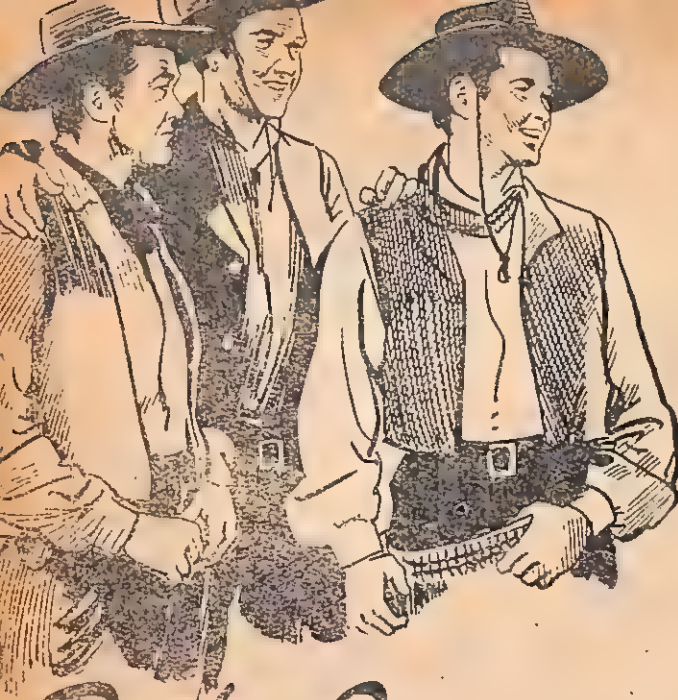
Bu resimlerde: Wallace'in filmlerde gördüğümüz meşhur portresi ile Taylor'la çevirdikleri bir filmin sahnesinde görmekteyiz.

se Margaret'e Wallace'i böylece çağırmasını söyleyen aynı filmde onun aşığı rolünü oynayan Marjorie Main'miş.

Sanatkar artist 1 Nisan 1889 da Missouri 'eyaletinde Kansas şehrinde dünyaya gelmiştir. Babası ufak bir polis memuruydu. Okulda okurken en büyük hevesi tirenlerde çalışmaktı. Bu yüzden sık sık okulu ekerek istasyona gider orada tirenlerle meşgul olurdu. Bir gün babası okuldan kaçtığını haber alarak ona güzel bir dayak attı. Ve sıkı bir baskı altına aldı. Bunun neticesinde Wallace evden kaçmaya mecbur oldu. Tirenlerde silicilik yaptı. Sirkelerde çalıştı. New York'a giderek müzikal revülerin korolarında baritonluk yaptı. Seyyar kumpanyalarda çalış-

tı. Nihayet Essanay'ın açtığı bir stüdyoda birkaç film çevirdi. Bu adam Hollywood'a giderken onu da götürdü Beery. İlk olarak fena adam rollerinde oynadı. Günden güne yükselerek bugünkü mevkii elde etti.

Wallace Beery, bir metre seksenbeş santim boyunda, kahverengi saçlı ve gözlüdür. Evli değildir. Altı yaşında iken evlâtlık edindiği Carol Ann isimli bir kızı vardır. Şimdi yirmi yaşında bulunan bu kız da son zamanlarda filmlerde ufak rollere çıkmaya başlamıştır. Hollywood'ta sinema kolonisinde uzaktan veya yakından tanımadığı hiç kimse yok gibidir. Filmlerinde yarattığı tiplerin aksine çok yumuşak ve güler yüzlüdür. İçki kullanmaz. Amerikan gazozu Coca-cola'yı çok

Çeviren :
VEDİİ EVSAL

şünden iyi bir doktor olduğu kadar usta bir kovboy olduğu da kolayca anlaşılıyordu. O, gözden kaybolduktan sonra Davy, arabanın penceresinden içeri sarkarak yolculara: «Yaman bir adamdır,» dedi. Altın gibi bir kalbi vardır. Herkese iyilik etmek ister. Yakında evleniyor!»

Sam, kasabaya akşam hava karardıktan sonra döndü. Doğruca nişanlısının evine gitti. Hannah, onu merak etmişti. Geldiğini görünce hemen kucağına atıldı. Dr. uzun ve kuvvetli kollarıyla onu kucaklayarak uzun uzun öptü. Sonra onu kucağına alarak: «Sevgilim,» dedi. «Tepede yaptırmakta olduğum

Posta Soyguncuları

Posta arabasının sürücüsü Davy, arka arkaya patlayan iki silah sesini işitince birden atıldı. İlk iki kavgıyı atların sırtında saklatarak onları dörtlüğe koşturmaya başladı. Cıvarda Dembrowlar namıyla anılan haydutlar türemişti. Bir baba ve iki oğuldan müteşkil olan Dembrow çetesi ortalığı haraca kesiyorlar ve bilhassa sık sık posta arabalarını soyuyorlardı.

Davy, arabayı sürerken onların baskınına uğradığını tahmin etti. Fakat arkasına baktığı zaman arabayı takip edenin bir atlı olduğunu görerek ferahladı. Dembrow'ların tek olarak gezemediklerini biliyordu. Hele posta arabası soygunculuğuna tek başına çıkmaları imkânsızdı. Çok ihtiyatlı hareket ederlerdi. Suvari gittikçe yaklaşıyordu. Yolcular telaş ve heyecanla onu seyrediyorlardı. «Bu sürücü arabayı durdurdu. Bu gelen haydut filân

değildi. Nihayet onu tanıdı. Atını sürerek gelen bu adam civarın en iyi doktoru Sam Martin'di. Arabadakileri biraz heyecanlandırmak için şaka yapmıştı. Herhalde cıvardaki gıftliklerden birisindeki hastasına gidiyordu.

Dr. Sam, arabanın yanına gelince çok sevdiği sürücü Davy'nin hatırını sordu. Sonra gülümseyerek: «Yarın arabanda üç kişilik yer ayır,» dedi. «Hannah, babası ve ben bugün hazırlığı için Denver'e gideceğiz!» Davy, onu hayran hayran seyrediyordu. Eğer üzerinde otururken bile çok uzun boylu olduğu belli oluyordu. Yüzü güneşten yanmıştı. Kıvrıncık kumral saçları şapkasından taşarak önüne dökülmüştü. Geniş omuzlarıyla ve belindeki tabancası ile bir doktordan ziyade posta soyguncularına benziyordu.

Dr. Sam, sürücüyle biraz daha konuştuktan sonra vedalaşarak ayrıldı. Atını sür-

ev bitince seninle hemen evleneceğiz. Yarın düğün hazırlığı yapmak için Denver'e gidiyoruz. Posta arabasında yer ayırttım!» Hannah, hiç sesini çıkartmadan onu dinliyordu. Dr. u sevdiği her hâlden anlaşıyordu.

Ertesi günü Hannah, babası ve Dr. tam hareket edecekleri sırada Jakorski isimli bir kasabah iki çocuğuyla çıkageldi. Sam'a evlâtlarının hasta olduğunu, gitmeden evvel muayene edip bir ilaç vermesini rica etti. Adamcağız çocuklarının boğaz olduklarını tahmin ediyordu. Dr. hemen arabadan inerek çocukları muayene etti. Onların boğaz olmayıp difteriye tutulduklarını üzülerek gördü. Bu hastalık çok tehlikeliydi. Çocukları bu vaziyette bırakamazdı. Sevgilisinden özür dileyerek onu yalnız gönderdi.

Günler çabucak geçti. Sam, bütün bilgisini ve gayretini kullanarak hasta çocukları ölümden kurtardı.

Şimdi bütün kasabalar onu daha çok sevmeye başlamışlardı. Bir akşam yorgun olarak muayenehanesinden çıktığı zaman meydana çıktı. Bir kalabalık gördü. Hemen oraya koştu. Bir sürü halk posta arabasının etrafını sarmışlardı. Doktor birden nişanlının arabadan indiğini gördü. Yanında uzun boylu, yakışıklı, esmer bir kovboy vardı. Hemen sevgilisinin yanına giderek merakla ne olduğunu sordu.

Hannah, korkulu bir sesle Dembrow'ların posta arabasına hücum ettiklerini söyledi. Yol kesen haydutlar sürücü Davy'yi yaralamışlardı. Fakat Ben Taylor isimli genç kovboy yetişerek onları kurtarmıştı. Dembrow'lar onu görünce kaçmışlardı. Ben Taylor, kasabaya kadar arabaya refakat etmişti. Doktor şimdi nişanlının yanındaki adamın kim olduğunu anlamıştı. Ona teşekkür ettikten sonra yaralı sürücünün yanına gitti. Davy'nin yarasını tedavi ederken Ben Taylor'un Dembrow'ları nasıl geçirdiğini düşünüyordu. Adamın her hâline göre gözüküyor, Öyle elinden kolayca kaçılacak gibi değildi.

Ertesi sabah Dr. otele giderek Taylor'u ziyaret etti. Kasabaların teşekkür etmek için onu dışarda beklediklerini söyledi. Fakat kovboy onun söylediklerine aldırmazlıkla etmedi. Gülerek: «Doktor,» dedi. «Ben buraya bir kahraman gibi alkışlanmak için gelmedim. Annem hasta. Sizin methinizi işittim. Buraya sizi almaya geldim.» Bu sözler üzerine Sam, hemen muayenehanesine koştu. Çantasını aldı. Birlikte yola koyuldular.

Taylor, karışık bir patika

yoldan onu gizlenmiş bir kulübeye götürdü. Annesi bir sedirde bitkin yatıyordu. Sam, onu muayene ettikten sonra ümitsiz bir hâlde annesinin hastalığının ruhi olduğunu, birşeyden çok korktuğunu söyledi. Sonra sebebini sordu. Genç kovboy söylemek istemedi. Doktor gülümseyerek: «Öyle olsun Taylor,» dedi. «Senin bana söylemek istemediğini ben sana söylüyeyim. Sen Dembrow'ların dördüncüsün. Fakat haydut babana çekmedin. Annen gibi namuslu kaldın. Burada onlardan saklanıyorsunuz!»

Birden genç kovboyun eli tabancasına gitti. Karşısındaki adam onun sırtını biliyordu. Yaşamayı kendisi için zararlı olabiliyordu. Fakat Doktor onun silâhını çekmesine meydan bırakmadan sırtını saklıyacağını ve ona yardım edeceğini söyledi. Bu arada annesini de tedavi edeceğini vadetti. Sam'in Ben'e iş vermesine Hannah da çok sevinmişti. Çünkü posta soyguncularının hücumlarından beri ondan hoşlanıyordu. Artık evin yapılarını seyretmek bahanesiyle her gün inşaat yerine gidiliyordu. Saatlerce Ben'in yanından ayrılmıyordu. Doktor nişanlınındaki bu

Film Hikayeleri

OYNAYANLAR

Hannah Evelyn Keyes
Dr. Sam Willard Parker
Ben Taylor Larry Parks
Mr. Brockway Willard
Robertson
Baba Dembrow Edgar
Buchanan

Orjinal adı: Rengades
Rejisorü: George Sherman
Columbia

★

değişikliğinin farkında olmamıştı. Zaten olsa da bir şey söyleyemezdi.

Bir akşamüstü posta soyguncuları Hannah'ın babası Mr. Brockway'in evini bastılar. Evde yalnız ihtiyar adam vardı. Kızı her zamanki gibi inşaat yerindeydi. Üç Dembrow'lar ihtiyarı tehdit ederek kasasındaki parasını çıkartmasını istediler. Mr. Brockway kasadaki paranın kendisine ait olmadığını söy-

Uzun ve kuvvetli kollarıyla onu kucaklayarak uzun uzun...

Doktor Sam, onu bir muhacir arabasına bindirerek kasabaya getirdi.

ledi. Fakat haydutlar bu cevaba aldırış etmediler. İhtiyarı döve döve kasadaki paraları zorla elinden alıp gittiler.

Bütün bu vakalar olurken Doktor da işini bitirip inşaat yerine gitmişti. Orada Ben'i bulamayınca annesini yoklamışa karar vermişti. Birkaç gündenberi hasta kadını muayene etmemişti zaten. Gizli kulübenin önüne geldiği zaman Hannah'ın atını da orada gördü. Hayret ederek içeri girdi. Ben, onun geldiğini görünce hemen vaziyeti izah etti. Hannah'ı annesiyle tanıştırmak için kulübeye getirdiğini söyledi. Fakat kadın çok fena vaziyetteydi. O sabah Dembrow'lar onların saklandığı yeri keşfedip kulübeye gelmişlerdi. Zavallı kadın haydutluk ve posta soygunculuğu yapan kocasıyla oğullarını görünce fenalaşmıştı. Haydutlar Ben dönme-

den oradan uzaklaşıp Mr. Brockway'in kasasını soymaya gitmişlerdi.

Sam, hemen kadını tedaviye başladı. Tam işini bitireceği sırada içeriye üç haydut girdiler. Ben, hemen silahını çekerek: «Defolup gidin buradan.» dedi. «Babamı ve kardeşlerimi annemin önünde kendi silahımla öldürmek istemem.» Dembrow'lar onun elinin ne kadar sakar olduğunu biliyorlardı. İçlerinde en cesuru, en iyi silah kullanmanı Ben'di. Onu kaç defa kendi aralarına almak istemişlerdi. Eğer o da onlara iltihak etseydi daha büyük posta soygunları yaparlardı.

Dembrowlar Ben'le şakalaşmıyacağını biliyorlardı. Sonra Doktor da oradaydı. O da silah kullanmak ve cesaret meselesinde Ben kadar söz sahibiydi. Bu durum karşısında Dembrow'lar gürlü gürlü çıkartmadan çekilip gitmeyi tercih ettiler. Bir müddet sonra Şerif, izleri takip ederek adamlarıyla kulübeye kadar geldi. Doktoru ve Hannah'ı içerde görünce şaşırıldı. Hele Mrs. Dembrow'u sedirini üzerinde görünce şaşkınlığı daha fazla arttı. Çünkü Ben'in de bir Dembrow olduğunu anlamıştı. Evvelâ Hannah'a Dembrowların evlerini soyduklarını söyledi. Sonra Ben'e dönerek teslim olmasını istedi. Fakat kovboy bir anda silahını çekerek: «Benim şimdiye kadar yapılan soygunlarla bir alâkam yok.» dedi. «Bundan sonra da olmayacak. Kursunlarımı sarfetmeden size teslim olman!»

Vaziyetin nazikleştiğini gören Doktor araya girdi. Hakikat anlatılınca kadar teslim olmasını söyledi. Ona bu hususta yardım edeceğini de vadetti. Ben'in ona itimadı vardı. Silahını Şerif'e vererek teslim oldu. Şerif ve adamları onu dışarı çıkartırlarken Hannah ileri atılarak Ben'in boynuna sarıldı. Ona kendisini sevdiğini fısıldadı. Bu hareket Sam'a büyük bir darbe olmuştu. Fakat hiç belli etmedi.

Ben'in mahkeme günü yaklaşıyordu. Masum olduğu halde bütün kasaba lânet ediyordu. Şerif ona daima idama mahkûm edileceğini söylüyordu. Nasıl olsa hapsedilmiş silâhsız bir adamdı. Herkes ona hakaret ediyordu. Yalnız iki kişi ona sadık kalmışlardı. Sam'la şimdi onun sevgilisi olan Hannah. Fakat şimdi Ben, çok sevdiği Doktora da lânet ediyordu. Çünkü kasabalırlar böyle evlât yetiştirdiği için annesini linç etmişlerdi. Teslim olduğuna pişman oldu.

Mahkemede jüri onun suçlu olduğuna karar verdi. Yargıç da onu idama mahkûm etti. Doktor bu kararın tatbikine hayatta oldukça müsaade etmiyeceğini söyledi. Fakat tam celsenin tatil edileceği sırada Dembrow'lar salonu bastılar. Ben'e bir silah vererek onu kaçırdılar. Posta soyguncuları gayet planlı hareket etmişlerdi. Kaçarlarken Şerif ve adamları yalnız iki kardeşten Frank'ı öldürmüşlerdi. Fakat bundan birşey çıkmazdı. Dembrowların sayısı gene üçtü. Şimdiye kadar sadece çalışıyorlardı. Bundan sonra intikam alacaklardı.

O gece Ben tekrar kasabaya döndü. Hannah'ı alarak kaçı. Genç kız herşeye rağmen onu seviyordu. Onunla dünyanın öbür ucuna bile giderdi. Artık Dembrow'lar o civarın başına belâ kesilmişlerdi. Posta arabası soygunculuklarından başka kasabaya cürekâr hücumlar yaparak bankayı falan da soyuyorlardı. Ben, çeteye girmenden önce Dembrow'lar hukadar cesareti hiçbir zaman gösterememişlerdi.

Bir akşam muayenehaneyi küçük bir Hintli ziyaret etti. Doktora kendisini Hannah'ın gönderdiğini yakında bir kız çocuğu olacağını söyledi. Sam, kimseye birşey söylemeden çantasını alarak Hintliyle beraber yola çıktı. Dembrow'ların saklanmakta olduğu yere gitti. Ben, ağabeyi Cash ve babası onu silahla karşıladılar. Hannah, yatakt-

ta bitkin bir halde yatıyordu. Doktor, Ben'in sarhoş olduğunu hayretle gördü. Adamlıklılı değişmişti.

Ben, Doktora karısını kasabaya götürüp doğurtmasını söyledi. Doktor, hastayı bir muhacir arabasına bindirerek kasabaya getirdi. Genç kızı babası evine kabul etmedi. Artık onun da Dembrow'lar-
dan birisi olduğunu söyledi. Sam, kızı alarak Jahorski'lerin evine götürdü. Hannah, orada bir erkek çocuğu doğurdu. Bundan sonraki günlerde genç kadın kendini toplayıp

Artık bankaları da soy-
mağa başlamışlardı.
Ben ceteye girmeden
önce, Dembrow'lar bu-
kadar cesaret göstere-
memişlerdi...

iyileşmiye başladı. Çocuk da büyüyordu. Doktor, Hannah'ı hâlâ seviyordu. Genç kadın da onun ne kadar iyi kalpli bir adam olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu.

Bir gün Ben, babası ve kardeşiyle birlikte kasabayı basarak çocuğunu kaçırdı. Çarpışmada Cach öldü. İki haydut kaçmıya muvaffak oldu. Bu vaziyet Hannah için çok fena oldu. Kocasını çok severdi. Fakat şimdi bütün sevgisini oğluna vermişti. Dr. ondan Ben'in saklanabileceği yeri öğrendi sonra yola çıktı. Sam, ilk defa olarak yanına muayene çantasını almamıştı.

Uzun bir yolculuktan sonra Ben'in ve babasının saklandığı Yellon Rock kayalıklarına geldi. Burada birçok haydutların saklandıkları bir han vardı. Doktoru Ben'in

babası elinde silâhla karşıladı. Fakat Sam daha çabuk davranarak silâhını çekip ateşledi. İhtiyar haydut olduğu yere yıkıldı. Sam, vakit kaybetmeden hanın salonuna girdi. Köşede Ben te-
tikte bekliyordu. Doktoru görünce silâhına sarıldı. Doktor da bunu bekliyordu. Aynı zamanda iki silâh patladı. Ben de babası gibi yere yuvarlandı. Sam, hemen yanına koştu. Yaralı sadece: «Hannah'a ve küçüğe yardım et!» diyebildi. Sonra başı yanına düşerek öldü. Sam'ın gözleri yaşarmıştı. O, Ben'i namuslu olarak tanımıştı. Olanlarda onun hiçbir kabahati yoktu. Mendiliyle ölünün yüzünü örterken ikisine de elinden gelen yardımı göstereceğine; hattâ Hannah'la evlenip küçüğü öz evladı gibi yetiştireceğine dair kendi vicdanına karşı söz verdi.

Radyolu Polisler

OĞUZ
KAL-
PAZANIN
ŞERİKİ-
Nİ YAKA-
LADIK-
TAN
SONRA
EVE
DÖNÜ-
YOR.

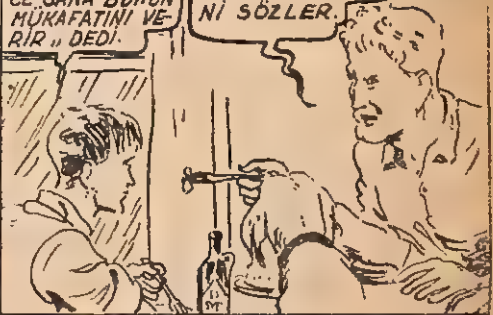
TATLIYI PİŞİRDİM VE YEMEK
İÇİN HAZIRLADIM BİLE-
NEREDE BASIMDAN BİR MA-
CERA GEÇTİ SAHTE
KALDIN BÖYLE? PARA SÜREN-
LERDEN BİRİSİ İLE KARŞI-
LAŞ-
TIM-

OĞUZ MACERAYI HİKÂYE EDİYOR.

...VE NİHAyet
BANA "ÖLÜME
TESADÜF EDİN-
CE SANA BUNUN
MUKAFATINI VE-
RİR" DEDİ.

ALLAH ALLAH---TREN-
DE ÖLDÜRÜLEN KIZA
SÖYLENEN AY-
NI SÖZLER.

PAT SAKIN BU CİNAYETLERLE
KALPAZANLIK ARASINDA BİR
MÜNASEBET OLMASIN!

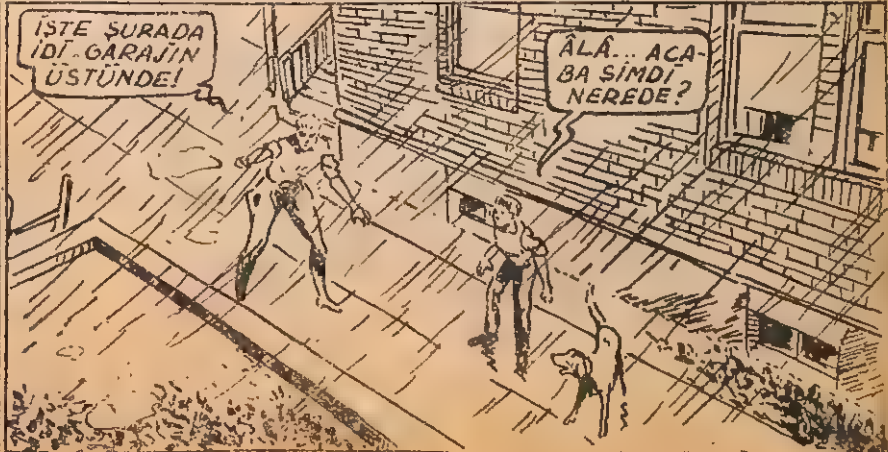
PENCEREDEN GİREN BİR KURSUN KO
NUSMAYI YARIDA KESİYOR.

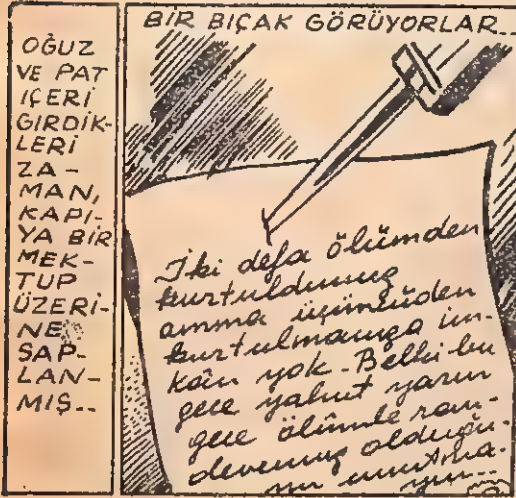

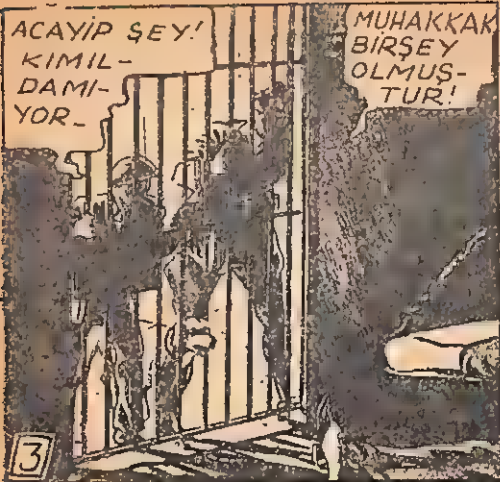
YAĞMU-
RA RAĞ-
MEN.
PAT İLE
OĞUZ MÜTEAR-
RIZI YA-
KALA-
MAK
İÇİN
DIŞARI
FIRLAR-
LAR.

İSTE ŞURADA
İDİ GARAJIN
ÜSTÜNDE!

ÂLÂ... ACA-
BA SİMDİ
NEREDE?

DAHA
SON-
RA
PAT'IN
EVI
ETRA-
FINDA
GÖLGE
LERE
GİZLE-
NE
GİZLE-
NE
BİRİ
DOLA-
ŞI-
YOR--

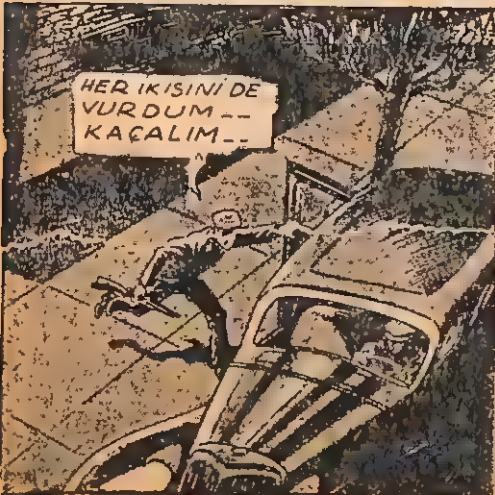
YAKLAŞAN BİR OTOMOBİLE İSARET EDİYOR--

ELİNE
BİR
TÜFEK
ALAN
ADAM
MUT-
FAĞIN
PEN-
CERE-
SİNE
DOĞ
RU
YAK-
LAŞI-
YOR.

HER İKİSİNİ DE
VURDUM--
KAÇALIM--

AFERİN ATICI!
KAPA KAPI-
YI---

FAKAT
NE--
BEN---

TÜFEK-
LE ATEŞ
EDEN
ADAM
OTOMO-
BİL'E
GİRİN-
CE
ELİNDE
TABAN-
CASI
İLE
PATLA
KARSI-
LASI-
YOR

SÖYLE-
YİN
KİM-
SİNİZ?

BEN SİZİN PENCERE-
DEN ÖLDÜRDÜKLERİNİZ
DEN BİRİYİM, ÖTEKİ
DE OTOMOBİLİ İDARE
EDİYOR--- VE SİZİ
DOĞRUCA HAPİSHA-
NEYE GÖTÜRE-
CEK!

O HALDE BEN
NEYE ATEŞ
ETTİM?
İKİ MANKE-
NE Mİ?

EVET!-- VE SİZ
ÜÇÜNCÜ İDİNİZ

ALÂ. YALNIZ BENİ HAPİSHA-
NENİN DEMİRLERİ ARKASI-
NA KAPAMADAN O GECE
BENİ OTOMOBİLDE BEKLE-
YECEK OLAN
İKİ KİŞİ NE OL-
DU SÖYLERMİ-
SİNİZ?

ONLAR DA
DAİREDE
SİZİ BEK-
LİYORLAR.

PEKİ... ÖLÜMLE
RANDEVUYA GEL-
MEDİNİZ- FAKAT
YİNE GİDECEK-
SİNİZ.

BU DA NE
DEMEK?
SAKIN BİR
PAROLA OL-
MASIN?

ATES
EDEN
ADAM
POLİS
TARA-
FIN-
DAN
SIKI
BİR
SORG-
UYA
TUTU-
LUYOR
FAKAT
HİÇ
NETİKE
ELDE
EDİLE-
MİYOR

SİZİ İDARE EDEN KİM-
DİR? SÖYLEYİN SİZİ
SERBEST BIRAKACAĞIZ.

MUDÜR BEY
BOS YERE NE-
FES TÜKETİ-
YORSUNUZ

ŞEH-
RİN
DİĞER
BİR
KÖŞE-
SİNDE
BAŞKA
BİR
SAH-
NE.
—
İZ-
LAN-
DA
BAN-
KASI!

50.000 DOLAR DEĞİŞTİRİLDİ. MES'UL ŞAHİS DA BİR OTOMOBİL TARAFINDAN EZİLMİŞ. GARIP BİR TESADÜF

SİMDİ BİR KAC DAKİKAYA KADAR BEN O RAYA GELİYORUM.

CHIEF

DAHA SONRA ---

MÜDÜR ADAMIN UZUN ZAMAN DANDERİ BANKADA ÇALIŞTIĞINI SÖYLÜYOR.

HER İŞİN PEŞİNDEN BİZ KOŞUYORUZ!

TEMİZ PARALARIN SAHTE PARALARLA TEBDİLİ, KLARK'IN ÖLÜMÜ, AÇABA HER ÖLÜM RANDEVUSU İLE Mİ ALAKADAR?

ŞÜPHESİ 2!

BÖYLECE ÜGÜMÜZ DE AYNI PARTİYE DAHİLİZ DEMEKTİR.

OĞUZ İLE İNCİ KLARK'IN HAYATI HAKKINDA TAHKİKAT YAPIYORLAR.

BU KLARK'IN BANKNOT FABRİKASI HESABINA ÇALIŞTIĞINI GÖSTERİR. FAKAT BU ANNA'NIN BABASININ ÇALIŞTIĞI AYNI YER DEĞİL Mİ?

EYET... KIZIN TEYZESİNİN BİZE ANLATTIĞINA NAZARAN ODA BU İŞİ KLARK İLE AYNI ZAMANDA BİRAKMIŞ!

BİR FIKRIM VAR İNCİ! KLARK HAKKAK OLDUĞUNA GÖRE BANKAYA SAHTE PARA YATIRIYORDU.

DURUN! AYNI ZAMANDA Bİ-
ÇAKLARIN ÜZERİNİ İSLEYEN
DE O MU DEMEK İSTİYOR-
SUNUZ?

O! BENDE BİR
İPUCU BULDU-
ĞUMU
SANI-
YORUM

BOYLE OLMAKLA BERABER SENİN
FİKRİNİN MÜHİM BİR TARAFI
VAR... FABRİKAYA GİDEREK
ONLARLA BERABER
KİMİN ÇALIŞ-
TIĞINI ÖĞRE-
NELİM.

OĞUZ
İLE
İNCİ
EVVEL-
CE
KLARK
İLE AN-
NA'NIN
BABA-
SININ
ÇALIŞ-
TIKLA-
RI PA-
RA
FABRİ-
KASI-
NA Gİ-
DİYOR-
LAR..

İŞTE LİSTE BURADA. İŞARET-
LİLER FAZLA PERSONEL
OLDUĞU İÇİN, JOE AMES A-
DINDA BİRİ DE Ö-
DEVİNİ YAPMADIĞIN-
DAN İSTEN Cİ-
KARIL-
DI.

LİSTE-
DEKİ
HER
İSİM
ÜZERİN-
DE
TAHKİ-
KAT
YAP-
MAĞA
KARAR
VERİ-
YOR-
LAR..

BU AMES HAKKINDA HİÇ
BİR MALÜMAT
ELDE EDEME-
DİM İNCİ!

İKİ POLİSLE BİRLİKTE KALPA-
ZANLARI ARAMAĞA MEMUR
EDİLDİM. SİZDE YENİ BİR HA-
BER VAR MI?

HAYIR PAT! BİZ BAŞKA
BİR İZİ ÜZERİNDE YÜ-
RÜYORUZ. ŞİMDİLİK
JOE AMES'
ARIYO-
RUZ.

İŞTE BURA-
DA. HAK-
KÂK JOE
AMES 18.
İNCİ CAD-
DE-

BU 1922 NİN AD-
RES KATALOĞU
O ADAM
HERHAL-
DE SİZİ
ORADA
BEKLE-
MEZ..

ARKASI VAR

TEKERLEĞİ

Vanna adasının etrafındaki sular kabarmıştı. Koyun Pasifiğe bakan sahilinde beyaz badana bir ev vardı. Evin önünde de taşı kasketli bir gemici oturuyordu. Dürbününü gözüne koydu ve Pasifiğin mavi enginlerine baktı. Bir bıçak sırtı gibi keskin ve düz olan ufuk çizgisinde, ufacak bir yelken görünüyor-du.

Yelken yaklaştıkça sahildeki gemici, kayığın burnuna oturmuş adayı seyreden şen oturmış adayı seyreden şeklin bir kadın olduğunu seçmeğe başladı. Dümende, cüppeye sarınmış bir adam duruyordu.

Sahildeki gemici hafifçe ısıklı çaldı ve:

— Acaba hangi talihsizlik onları böyle tek başlarına açık denizlere çıkmağa sürükledi? diye düşündü.

Yelkenli yaklaştı, yaklaştı. Altın damlalar gibi suya düşen güneş ışığını yararak sahile yanaştı. Beyaz martılar haykırışa haykırışa havalandılar. Yelkenli sahile vardı ve sıcak kumların üstüne oturdu.

O zaman gemici kalktı ve bu davetsiz misafirleri karşılamak için ilerledi.

Yelkenlinin burnunda oturan kadın kumsala indi. Başını dönmeyen gibi elini alnına götürdü sonra bir iki adım attı. Çok yorgun olduğu belliydi. Yarı baygın gözlerinde, ıssız Okyanusların sisleri vardı. Gençti ve rüzgârda uçan saçları güneşte ateş renkli parıltılar yapıyordu. Sırtındaki beyaz elbise iyi dikilmişti, kumaşı da çok güzeldi.

Ceviren :

NİHAL YEĞİNOBALI
Resimliyen: **FIRUZ**

★

Bir önündeki iri yapılı gemiciye bir de palmiyelerin altındaki beyaz eve bakarak:

— Sizi rahatsız ettik, affedersiniz, dedi.

Sesi de dolgun ve tatlı idi:

— Ne yapalım, başka çaremiz yoktu. İsmim Branskom. Kocam Levuko'da ticaret yapardı.

Gemici ağır ağır başını salladı. Çünkü Levuko'nun müthiş bir tayfuna kurban gittiğini ve adadaki herkesin mahvolduğunu işitişti. Keskin gözleri sandalın arkasında oturan adama döndü. Adamın gözlerinde geniş camlı siyah gözlükler vardı. O da genç kız kadar genç görünüyordu. Giydiği cüppe Çin'deki Budist keşişlerinin giydiği cüppelerdendi. Önünde yırtık bir denizci haritası vardı. Onun da oldukça bitkin olduğu görülüyordu. Sahildeki iriyarı gemici:

— Buraya geleceğiniz yerde, neden Dine adasına gitmediniz? diye sordu. Levuko'dan iki günlük yoldadır. Sizin bu cevaz kabuğu gibi yelkenlinizle insan havuza girmeğe bile korkar.

Kız cevap vermedi. Gemici de ısrar etmedi. Bir beyaz kadın görmiyeli yıl oluyordu. Kızın sadece sesi bile küçük adaya bir başka hava, bir sıcaklık vermiş gibiydi. Gemici güzel gözleriyle onu süzdü. Levuko'da oturan Branskom diye hiçbir kimse tanıymıyordu. Kadının ismi, belki de sahteydi. Ama ne ziyani vardı?

— Misis Branskom; belki bilerek belki de bilmiyerek bir haydudun adasını şereflendirdiniz, dedi. Adım Heyz, Bull Heyz desem daha iyi tanırınız. Hapisten çıktuktan sonra bu adayı satın aldım. İçimden gene kesip bigmek arzusu gelinceye kadar, sakın sakın oturacağım. Ne istiyorsunuz?

Kadın, gemicinin sözlerine hiç şaşmadı. Çünkü bu adanın sahibinin kim olduğunu bile bile gelmişti; yahut da uğradığı felâketler ve açık deniz yolculuğunun yorgunluğu, onu o kadar bezdirmişti ki, aldırımıyordu.

— Sizden yardım dilemeğe geldim, Kaptan Heyz, dedi. Geçen ay kocamın gemisi battı. Hiçkimse kurtulamadı. Onlarla beraber bütün paramız, pulumuz, malımız da gitti. Beş parasız kaldım. Bu yetişmiyormuş gibi bir de tayfun çıktı. Bütün Levuka mahvoldu. Biz nasılsa kurtulabildik. Kayıktaki, kocamın en yakın dostu olan Doktor Lin Toy'dur. Pekin Üniversitesinde felsefe tahsil ediyor.

Gemici, kayıktaki hareketsiz karaltıya seelendi:

— Merhaba Doktor! Haydi gelin. Kayıkta oturma oturma bacaklarımız uyustu galiba.

Doktor Lin Toy, yorgunluğunu belli eden, bir tavırla ayağa kalktı. Sonra bir parça yelken bezinin altında duran garip bir tekerleği kucaklayıp, dışarı çıkardı.

— Bu tuhaf tekerlek de ne Doktor?

Doktor Lin Toy'un güneşten yanan yüzünde hafif bir

tebessüm belirdi:

— Bir dua tekerleği. Levuko'daki küçük mabeden kurtardım, dedi.

Heyz, dua tekerleklerinden bahsedildiğini işitmişti. İnsan duasını bir kâğıda yazar, kâğıdı da tekerleğe sıkıştırırsa duası kabul olurmuş. Bu tekerlekler mabetlerde dururmuş. İbadete gelenler de tekerleği döndürürlermiş. Heyz:

— Ne yapacaksınız o tekerleği? diye sordu.

— Kismet olursa, Sidney'deki başpazılarımızdan birine takdim edeceğim. Eskiden Yemen Kapisındaki büyük Budist mabedinde dururmuş. Çok kıymetli bir tekerlek. Eminim Sidney'deki vatandaşlarım çok sevinecekler.

Heyz, anlayışlı ve düşünceli bir adamdı. Bu genç çocuğun üç gün üç gece dümdende neler çektiğini tahmin edebiliyordu. Geceleri ayazda, gündüzleri kavurucu sı-

saka değildi.

Heyz'in kendi iki direkli yelkenlisi Leonora evin önünden görülebiliyordu. Okyanus'tan saklıyan bir mercan duvarının arkasındaydı. Parmaklıklarına sürü sürü güneş kuşları konmuştu. Güvertede bir iki insan vardı. Koyun daha arka taraflarından bir denizci şarkısı geliyordu. Heyz, memnun memnun gülümsüyerek:

— Bizim oğlanlar bugün pek mesut, dedi. Gene inci toplamak için dalacaklar. Sidney'de inci fiatları pek yükseldi.

Misis Branskom, hayran hayran, kar gibi beyaza boyanmış olan Leonora'ya baktı ve:

— Güzel bir gemi, dedi.

Evin geniş yemek odasında iki yorgun yolcu için güzel bir sofraya kuruldu. Duvarlar insanın içini dinlendiren açık yeşil bir renge boyanmıştı. Her taraf sakın ve rahattı. Çin'li aşçı Ling'in pişirip kendi eliyle getirdiği kızarmış pilic ve çorba en-

festi. Ekmek taze ve şarap eskiydi. İki yolcu Heyz'in niçin haydutluğundan ziyade misafirperverliğiyle meşhur olduğunu anladılar.

Onlar iştahla yerken, Heyz kızın kızıl pırıltılı saçlarına bakıyordu. Cenup denizlerinin kızıl saçlı, beyaz tenli, mavi gözlü kadınlarına hayrandı. Neşe ile:

— Yaşamak güzel şey! dedi.

Misis Branskom'un dalgın gözleri onu deldi geçti. Kız, Heyz'in içinden geldiği zaman adaları yağma edip insan öldürdüğünü bilirdi. Fakat bu ferah, rahat odada kendini o kadar emniyette hissediyordu ki! Felâket anında hiçbir sual sormadan, tereddüt etmeden onlara yardım eden Heyz de şu anda hayduttan ziyade bütün hayatını misafir ağırlamakla geçiren bir centilmene benziyordu.

Yemekten sonra Doktor Lin Toy, cüppesinin cebinden iki tarafı da zamlı sıvalı bir parça kâğıt çıkardı ve üstü-

ne ağır ağır birşeyler yazmağa başladı. Haydut dikkatle onu seyrediyordu. Nihayet Misis Branskom:

— Bir nevi Çinli teşekkürü. Kaptan Heyz, dedi. Sizin için bir hayır duası yazıyor.

— Bu dua mektubunu kim gönderecek?

— Dua tekerleğine koyacak. Temiz ruhlar geceleri iner ve bütün dua tekerlek-

cakta, insan yiyen köpek bahlıklarıyla dolu bir denizi bu ufak tekneyle geçmek

lerindeki duaları okurlarmış.

Heyz, omuzlarını silktili. Bir adam onun için dua etmeğe kalkarsa mâni olamazdı ya! Doktorla kadının niyetleri iyiydi, şüphesiz, fakat Heyz'in günahlarının affolması için seksen ton ağırlığında bir dua tekerleği lâzımdı. Bu bahsi geçerek:

— Birkaç gün adamda misafir kalacak mısınız? diye sordu.

— Maalesef, Kaptan Heyz. Sızden bir ricamız daha var. Bizi Sidney'e götüreceksiniz. Gerçi zahmet olacak ama, sizin geminizle çok daha çabuk ve kolay gidilir. Doğrusu bizim şu kayıkla bir daha denize çıkmaya cesaretimiz yok.

Heyz, azıcık düşündü. Sidney'e gitmekle hiçbir şey kaybetmiyecekti.

Gün batarken Leonora'ya bindiler. Yolculuk sakın geçti. Misis Branskom, çoğu vakitini kamarasında geçiriyordu, hava serinleyince de güverteye çıkıp Heyz'le konuşuyordu. Doktor Lin Toy ise, sabahdan akşama kadar meşin kaplı eski kitaplardan Konfüçyüs felsefesi okuyordu. Geceleri ise, kamarasına aldığı dua tekerleğiyle uğraştığını, onun kamarasının yanında yatan ikinci kaptan Emery söylüyordu.

Leonora, Sidney'e girdiği zaman sıcak bir batı rüzgârı esiyordu. Heyz, ufak bir koya demir attı. Misis Branskom'la, Doktor Lin Toy güvertede bekliyorlardı. Kız, haydutla elini uzatarak:

— Allahaismarladık, Kaptan Heyz, dedi. Bizi sefaletten kurtardınız.

Sonra hafif adımlarla aşağıda bekliyen sandala indi.

Doktor Lin Toy, elini Heyz'in koluna koymuştu. Bir an tereddüitten sonra:

— Lütfen bunu minnetimizin bir nişanesi olarak kabul edin.

Dedi ve haydutun eline bir kâğıt parçası sıkırdı.

Bu, dün üstüne dua yazdığı kâğıt gibi iki tarafı da kalın bir zambak tabakasıyla sıvalı dar, mustatıl bir kâğıttı.

Doktor da sandala binince, Heyz:

— Duaya teşekkür ederim, diye bağırdı.

Kız gülüyordu. Doktor da elini salıyarak:

— İlk suda yıka, sonra güneşte kurut! diye bağırdı.

Güvertedeki tayfalar kıkır kıkır gülüyorlardı.

Koyun havası o kadar sıcaktı ki, Heyz, bütün gece uyuyamadı. Nihayet gül renkli bir ihtişam içinde Okyanus şafağı söktü. Leonora'nın güverte parmaklıklarına konan martılar haykır haykır uçuşmağa başladılar. O zaman Heyz, Lin Toy'un hediyesini alıp mutfağa gitti ve sıcak su dolu bir kabin içine soktu.

Kâğıttaki zambaklar eridikçe, seffaflaştı ve altından bıyıklı bir adam resmi çıkmaya başladı. Resmin altında da «Onbin Amerikan doları» yazılıydı.

Heyz, büyük bir dikkat ve itina ile ıslak banknotu düz birşeyin üstüne serdi ve bütün buruşukluklarını düzeltti. Sıcak Pasifik güneşi kâğıdı az zamanda kuruttu.

Heyz, güverteye çıktıktan biraz sonra bir polis motörü Leonora'ya yaklaştı. Güvertede iki polisle bir detektif duruyordu. Heyz'i görünce detektif neşeyle:

— Merhaba Buli, dedi. Seni görmiyeli yıl oluyor. Ne yapıyorsun bakalım?

Heyz, keyifli keyifli gülererek cevap verdi:

— Ne mi yapıyorum? Biraz evvel cumhurreisinin yüzünü yıkadım.

— Görüyorum gitgide yükseliyorsun Buli! Ama şaka bertaraf, seninle mühim bir işimiz var. Batavya'dan gelme iki kuş arıyoruz. Belki görmüşsündür.

— Kuş mu? Ben artık namuslu bir adam oldum, Brisko. Öyle polis lûgatlarından anlamam. Ne demek istiyorsan izah et.

— Barni O'Si ile dostu Kiti Moloy'u arıyoruz.

— Kim oluyor bunlar?

— Barni, Batavya'daki A-

merikan bankasında çalışıyormuş. Kasayı soyup kaçmış. Kiti de onun meslekdaşymış. Bankacılıkta değil ama, soygunculukta.

— Kaç para çalmış?

— Yarım milyon dolar kadar birşey.

— Dolarlar numaralı değil mi? Piyasaya sürülünce herif yakalanır.

— Dolarları numaralamak Barni'nin işiymiş. Onun için deftere hep yanlış numara geçirmiş. Senin anlıyacağın, o taraftan hayır yok. Tek çare kuşları avlamak. Sidney'den kalkan bütün vapurları aradık ama izlerine rasthyamadık. Biz işe girişmeden Çin'e vardılar desek; üzerlerinde o dolarlar oldukça gümrükten geçemezler! Çin'deki gümrükler harikulâdedir. Kaçak malı iğne deliğine saklasan gene bulurlar. Belki sana müracaat etmişlerdir de, senin gemiyle buraya gelmişlerdir, diye düşündüktü. Bize yardım edemez misin?

— Zannedersem azıcık edebilirim Brisko! Dün akşam buraya genç bir kızla genç bir Çin feylesofu getirdim. Feylesofun başının arkasındaki örgü at kılından yapılmaydı. Yüzünün sarısı da boya idi.

— Yanlarında hiç eşyaları var mıydı?

— Eski bir dua tekerleği.

Brisko, bir an anlamıyarak haydutun yüzüne baktı. Sonra birden gözlerinde bir şimşek çaktı ve elini üzüntü ile dizine vurarak:

— Kaçmalarına müsaade ettin mi? diye bağırdı.

— Tabii!

— Kuşlar da, dolarlar da uçtu desene! Bir kere Çin'e girdiler mi yakalayabilene aşkolsun. Her neyse Buli. Artık işimiz kalmadı. Bizden Allahaismarladık. Bizim kuşlar lar sana birşey bıraktılar mı bari?

Haydut, mânalı mânalı gülerek cevap verdi:

— Sadece bıyıklı bin cumhurreisi bıraktılar. Yüzü biraz kirlenmişti. Yıkayıverdim.

EVİN ROMANLARI SERİSİ

YAZAN : KEMALETTİN TUĞCU

SERİNİN ÜÇÜNCÜ KİTABI OLAN BU ESER, YASANMIŞ ENTERESAN BİR HAYATIN HİKAYESİDİR. HİSSİZ ADAM MASKESİ ALTINDA HAKİKİ KARAKTERİNİ SAKLIYAN BİR DOKTORUN AŞKINI, MERAKLI HAYATINI BULACAKSINIZ. İÇİNDE YAŞADIĞIMIZ CEMİYETİN HAKİKİ ÇEHRESİNİ GÜZEL BİR DİLLE ORTAYA SEREN BU GÜZEL ROMANI OKUYUNUZ. GÜZEL BİR KAPAK İÇİNDE FİYATI 125 KURUŞTUR.

YAZAN : ANNİE VIVANTİ

ÇEVİREN : MAHMUT ABAÇ

BU ESER, ASRİMİZİN EN KUVVETLİ KADIN ROMANCILARINDAN ANNİE VIVANTİ'NİN EN GÜZEL ESERİDİR. MAHMUT ABAÇ TARAFINDAN DİLİMİZE ÇEVİRİLMİŞ BU ESERDE, AVRUPA'NIN HAKİKİ ÇEHRESİNİ BÜTÜN ÇİPLAKLIĞI İLE GÖRECEKSİNİZ. CEMİYETİN AHLAKSIZLIKLARI İÇİNDE KALMIŞ İKİ ZAVALLI KIZKARDEŞİN HAZİN MACERASINI ANLATAN BU GÜZEL KİTABI MUHAKKAK OKUYUNUZ. FİYATI 125 KURUŞTUR

ÇIKARAN :

